

**ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΡΡΙΨΗ ΤΟΥ ΣΥΝΟΔΙΚΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ:
«ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΟΙΠΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ»**

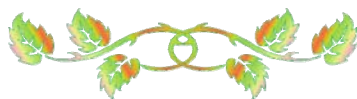
Πέμπτη, 3 Μαρτίου 2016

Πρωτοπρεσβύτερος Θεόδωρος Ζήσης

Όμοτιμος Καθηγητής Α.Π.Θ.

Περιεχόμενα:

1. Πρώτοι χωρίς ίσους οι Προκαθήμενοι. Ύποκαθιστούν τὸ σῶμα τῶν Ἐπισκόπων.
 2. Πρώτο σὲ σημασία καὶ κινδύνους τὸ θέμα: «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον».
 3. Ἡ ἐκκλησιολογικὴ ἀνατροπὴ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος διεκδικεῖ πανορθόδοξη ἔγκριση.
 4. Προέλευση τοῦ συνοδικοῦ κειμένου καὶ κρυφές ἐπιδιώξεις του.
 5. Ἡ πανθομολογούμενη ἀποτυχία τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων.
 6. Ἀντὶ νὰ ἀναφερθοῦν στὴν ἀποτυχία τῶν Διαλόγων τὴν ἔκρυψαν.
 7. Ἀποκρύπτουν τὶς δυσμενεῖς ἐξελίξεις στὸν χῶρο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ μεθοδεύουν τὴν πανορθόδοξη ἀποδοχὴ του.
 8. Σημαντικοὶ σταθμοὶ τοῦ ἀντιοικουμενιστικοῦ ἀγῶνος τῶν τελευταίων ἐτῶν.
 9. Προσθαφαιρέσεις καὶ ἀλλαγές στὸ συνοδικὸ κείμενο προσβάλλουν τὴν ἐκκλησιολογικὴ μας ταυτότητα.
 10. Τὸ παναιρετικὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» ἀποτιμᾶται θετικά.
 11. Νεοεποχίτικος συγκρητισμὸς ἐπικίνδυνος στὰ κείμενα τοῦ Π.Σ.Ε.
 12. Ἡ σκοτεινὴ καὶ γριφώδης παράγραφος 20. Ἡ ἐκκλησιαστικότητα καὶ τὸ βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν.
 13. Τὰ φρικτὰ κείμενα τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε καὶ τοῦ Πουσὰν ἐγκρίνει ἡ Σύνοδος, ἀλλὰ τὸ κρύβει.
 14. Ἡ ἀστυνομικὴ καὶ τρομοκρατικὴ παράγραφος 22.
 15. Γιὰ τὶς συμπροσευχές οὔτε κουβέντα.
- Ἐπίλογος

1. Πρώτοι χωρίς ίσους οι Προκαθήμενοι. Ύποκαθιστούν τὸ σῶμα τῶν Ἐπισκόπων.

Ἐπὶ ἓνα αἰῶνα σχεδιάζουν καὶ προσπαθοῦν ἐξωεκκλησιαστικὰ κέντρα νὰ προωθήσουν τὸν συγκρητιστικὸ Οἰκουμενισμὸ καὶ νὰ τὸν νομιμοποιήσουν χρησιμοποιώντας ἡγετικές μορφές ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, κληρικούς καὶ θεολόγους, οἱ ὅποιοι εἴτε συνειδητὰ καὶ ἐκ πεπιοθήσεως εἴτε ἀπὸ ἄγνοια καὶ καλὴ πρόθεση, συμμαχοῦν καὶ συνεργάζονται στὴν ἐκθεμελίωση τῆς Ἐκκλησίας καὶ στὴν παρεμπόδιση τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπειδὴ παρὰ τὶς προσπάθειές τους δὲν ἔχουν καταφέρει σημαντικὰ ἀποτελέσματα, ὅπως οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν, ἔχουν ἐναποθέσει τώρα τὶς ἐλπίδες τους καὶ πράττουν τὸ πᾶν μὲ ταπεινωτικὴς ὑποχωρήσεις καὶ παραχωρήσεις, ἀντισυνοδικές καὶ ἀπολυταρχικές μεθοδεύσεις, ὥστε πάση θυσίᾳ νὰ συνέλθει ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος καὶ νὰ ἐπιβάλλει θεσμικὰ καὶ ἐπίσημα τὸν ἀπορριπτόμενο ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα παναιρετικὸ Οἰκουμενισμὸ. Κανένας ὅμως μὲ ὀρθόδοξη εὐαισθησία καὶ αὐτοσυνειδησία δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸν ὀρισμὸ ποὺ ἔδωσε γιὰ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς, ὁ ὁποῖος μὲ θεῖο

φωτισμό περιέγραψε προφητικά τὸν μεγάλο αὐτὸ κίνδυνο ποὺ διατρέχει ἡ Ἐκκλησία, γι' αὐτὸ καὶ τὸν παραθέτουμε:

«Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι κοινὸν ὄνομα διὰ τοὺς ψευδοχριστιανισμούς, διὰ τὰς ψευδοεκκλησίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Μέσα του εὐρίσκεται ἡ καρδιά ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν οὐμανισμῶν, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Παπισμὸν. Ὅλοι δὲ αὐτοὶ οἱ ψευδοχριστιανισμοί, ὅλοι αἱ ψευδοεκκλησίαι δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία αἵρεσις παραπλεύρως εἰς τὴν ἄλλην αἵρεσιν. Τὸ κοινὸν εὐαγγελικὸν ὄνομά τους εἶναι ἡ παναίρεσις» [1].

Κανένας ἐπίσης, πολὺ περισσότερο, δὲν μπορεῖ νὰ ἀλλάξει τὴν ἀρνητικὴ στάση τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στις αἵρέσεις, στοὺς αἰρετικούς καὶ ψευδοδιδασκάλους, οὔτε νὰ γκρεμίσει τὰ κανονικὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας μὲ μία διεύρυνσή τους, ὥστε μέσα τους νὰ περιληφθοῦν ὡς ἐκκλησίες καὶ οἱ αἵρέσεις, κατόπιν δὲ καὶ οἱ ἄλλες θρησκείες, γιὰ νὰ ἰδρωθεῖ, ἡ πανθησκεία τοῦ Ἀντιχριστοῦ, καὶ ἀντὶ τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας νὰ ὀδηγοῦνται οἱ ἄνθρωποι στὴν ἀπώλεια.

Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ ζήτημα εἶναι πολὺ σοβαρὸ μὲ ἀνυπολόγιστες σωτηριολογικὲς συνέπειες, οἱ δὲ κίνδυνοι κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ἀπατηλὰ συνθήματα τῆς ἀγάπης, τῆς καταλλαγῆς, τῆς ἐνότητας, τῆς εἰρήνης, ὡσὰν νὰ ἐστεροῦντο αὐτὲς τὶς ἀρετὲς οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ποὺ κατεδίκασαν καὶ ἀναθεμάτισαν μὲ αὐστηρότητα τὶς αἵρέσεις καὶ τοὺς αἰρετικούς, πρέπει νὰ ἐξετάσουμε μὲ ἀκρίβεια καὶ ὑπευθυνότητα, ἂν ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθει Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος ἀκολουθεῖ αὐτὴν τὴν Ἀποστολικὴ καὶ Πατερικὴ γραμμὴ, ἢ πορεύεται ἐπὶ ἄλλης ὁδοῦ ξένης καὶ ἀλλοτρίας.

Τελευταῖος σταθμὸς στὴν ἀσυνήθιστα μακρὰ πορεία τῆς Συνόδου, ποὺ καὶ μόνο γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μᾶς ἐμβάλει σὲ ἀνησυχίες, γιὰτὶ εἶναι πρωτόγνωρη στὴν συνοδικὴ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας, ἦταν ἡ Σύναξη τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἄγνωστος καὶ ἀμάρτυρος θεσμός, ποὺ ὑποκαθιστᾷ τὴν συνοδικὴ λειτουργία τοῦ σώματος τῶν ἐπισκόπων, ἡ ὁποία συνήλθε στὸ Σαμπεζῦ τῆς Γενεύης (21-28 Ἰανουαρίου, 2016), καὶ ἀπὸ τὰ δέκα θέματα ποὺ εἶχαν προετοιμασθῆ νὰ ἀπασχολήσουν τὴν Σύνοδο ἐπέλεξε, χωρὶς τὴν γνώμη τῶν τοπικῶν συνόδων, ἀλλὰ μὲ πρωτεῖο ἐξουσίας τῶν προκαθημένων (primi sine paribus), νὰ ἔλθουν στὴν Σύνοδο τὰ ἔξι: **α) Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὁρθοδοξίας στὸν σύγχρονο κόσμον, β) Ἡ Ὁρθόδοξος Διασπορά, γ) Τὸ Αὐτόνομον καὶ ὁ τρόπος ἀνακηρύξεως αὐτοῦ δ) Τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου καὶ τὰ κωλύματα αὐτοῦ ε) Ἡ σπουδαιότης τῆς νηστείας καὶ ἡ τήρησις αὐτῆς σήμερον καὶ στ) Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον.**

Δὲν θὰ ἐξηγήσουμε, γιὰτὶ κυριολεκτικὰ τὴν τελευταία στιγμή ἀφαιρέθηκε τὸ θέμα τοῦ Ἡμερολογίου καὶ τοῦ Πασχαλίου, ποὺ καὶ μόνο του, ὡς φλέγον καὶ ἐπεῖγον, θὰ δικαιολογοῦσε τὴν τάχιστη σύγκληση Οἰκουμενικῆς Συνόδου, γιὰ νὰ θεραπεύσει τὸ τραῦμα καὶ τὸ σχίσμα ποὺ προκάλεσε ἡ μονομερὴς, χωρὶς πανορθόδοξη ἀπόφαση, ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμιση στὴν ὁποία προέβη τὸ 1924 ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὴν σύμφωνη γνώμη μόνον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Αὐτὸ θὰ ἀποτελέσει θέμα τῆς εἰσηγήσεώς μας στὴν προγραμματισθεῖσα καὶ ἐξαγγελθεῖσα ἐπιστημονικὴ - θεολογικὴ Ἡμερίδα, ποὺ συνδιοργανώνουν στὸν Πειραιᾶ, στις 23 Μαρτίου τρέχοντος ἔτους, Ἱερὲς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ Σύναξη Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν[2]. Οὔτε θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴν ἀποτίμηση τῶν ἄλλων θεμάτων, ποὺ ἀναφέρονται στὸν ἐσωτερικὸ βίον τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοροῦν στὸ ἦθος καὶ στὴν ἐκκλησιαστικὴ εὐταξία, μολονότι καὶ εἰς αὐτὰ ὑπάρχουν ἀστοχίες, πολλὰς ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐπισημάνθησαν ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν τοπικῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν, παρέμειναν ὁμως ἀδιόρθωτες.

2. Πρώτο σὲ σημασία καὶ κινδύνους τὸ θέμα: «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον».

Θὰ ἐπικεντρώσουμε τὸ ἐνδιαφέρον μας στὸ ἕκτο καὶ τελευταῖο, ἀλλὰ πρῶτο σὲ σημασία καὶ ἐπικινδυνότητα θέμα ποὺ τιτλοφορεῖται «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», διότι ὅλη ἡ ἱστορία τῆς Συνόδου γύρω ἀπὸ αὐτὸ περιστρέφεται, αὐτὸ τὸ θέμα εἶναι ἡ καρδιὰ τῆς Συνόδου. Μὲ συνηθισμένη λαϊκὴ ἔκφραση θὰ λέγαμε ὅτι «αὐτὸ εἶναι ὅλα τὰ λεφτά»· ὅλη ἡ ἀξία ἢ ἀπαξία τῆς Συνόδου θὰ ἐξαρτηθεῖ ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις ποὺ θὰ πάρει ἐπὶ τοῦ συγκεκριμένου κειμένου, ἂν θὰ ἀναγνωρισθεῖ ὡς μία Ὁρθόδοξη Σύνοδος ποὺ συνεχίζει τὴν γραμμὴ τῶν προηγουμένων συνόδων ἀπέναντι στὶς αἱρέσεις ἢ ἂν θὰ εἶναι μία ψευδοσύνοδος, ὅπως τόσες ἄλλες στὸ παρελθόν, ποὺ θὰ ἀπορριφθεῖ ἀπὸ τὴν συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ὅμως προηγουμένως προκαλέσει διαιρέσεις καὶ σχίσματα. Ἄν τὸ προσυνοδικὸ κείμενο παραμείνει καὶ ἐγκριθεῖ ὡς ἔχει, θὰ συμβεῖ μὲ βεβαιότητα τὸ δεύτερο· καὶ ἐξηγούμεθα.

Ὁ τίτλος τοῦ θέματος ἐν πρώτοις «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον» ἐκκλησιολογικὰ δὲν εἶναι ἀκριβής. Ἐκκλησιολογικὰ ἀκριβής θὰ ἦταν ὁ τίτλος «Σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς εὕρισκομένους αἰρετικούς». Ἄν γιὰ λόγους ποιμαντικῆς διακρίσεως καὶ εὐγενείας, δὲν θέλαμε νὰ χαρακτηρίσουμε τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς ὡς αἰρετικούς καὶ νὰ γκρεμίσουμε τὶς γέφυρες τῆς προσέγγισης καὶ τοῦ διαλόγου, μολονότι ἡ καλύτερη καὶ πιὸ ἀποτελεσματικὴ μέθοδος διαλόγου εἶναι ἡ ἀλήθεια, ὅπως ἔπρατταν ὁ Κύριος, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἐνῶ τὰ ἄλλα εἶναι κοσμικὴ καὶ ὑποκριτικὴ διπλωματία, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε «Σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς εὕρισκομένους Χριστιανούς». Ἡ παράλειψη τοῦ ἐπιθέτου «Ὁρθοδόξου» δὲν σημαίνει ὅτι στεροῦμε τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ γνῶρισμα τῆς Ὁρθοδοξίας, διότι αὐτὸ εἶναι αὐτονόητο· ἡ Ἐκκλησία εἶναι Ὁρθόδοξη, γι' αὐτὸ ἄλλωστε δὲν τὸ περιέλαβαν οἱ Πατέρες τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου στὸ ἐκκλησιολογικὸ ἄρθρο τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως. Βοηθεῖ ὅμως ἡ παράλειψη νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν εἶναι μία ἀπὸ τὶς πολλὲς ἄλλες «Ἐκκλησίες», ποὺ χαρακτηρίζονται μὲ ἄλλα ἐπίθετα ὅπως «Καθολικὴ Ἐκκλησία», «Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία», «Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία», «Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία», ἀλλὰ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἡ μοναδικὴ καὶ μόνη ἀληθῆς Ἐκκλησία, κατὰ τὴν σύμφωνη καὶ ἀστασίαστη γνώμη τῶν Ἁγίων.

Δὲν ὑπάρχουν ἄλλες ἐκκλησίες ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ διακριτικὴ ἐπίσης καὶ εὐγενικὴ φράση «πρὸς τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς εὕρισκομένους Χριστιανούς» δὲν ἔχει ἐκκλησιολογικὸ πρόβλημα, διότι αὐτὸ εἶναι τὸ ζητούμενο στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο: Νὰ δείξει ὅτι ὑπάρχουν ὅρια στὴν Ἐκκλησία, καὶ ὅσοι εὕρισκονται ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια αὐτά, γιὰ νὰ γίνουν μέλη τῆς Ἐκκλησίας, μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ εὐρεθοῦν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας, πρέπει νὰ ἀποκηρύξουν τὶς αἱρέσεις καὶ τὶς πλάνες τους καὶ νὰ ἐπιστρέψουν ὡς πλανηθέντα πρόβατα εἰς τὴν μίαν ποιμνὴν, ὑπὸ τὸν ἕνα ποιμένα Χριστόν, νὰ ἐπανέλθουν καὶ νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὴν Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ὅπως εὐχόμεσθε οἱ ἱερεῖς μετὰ τὸν καθαγιασμὸ τῶν Τιμίων Δώρων στὴν λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου. «Τοὺς πεπλανημένους ἐπανάγαγε καὶ σύναψον τῇ Ἁγία Σου, Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ». **Πουθενὰ στὰ ἀγιογραφικὰ καὶ πατερικὰ κείμενα δὲν ὑπάρχει ἡ ἰσοπεδωτικὴ οἰκουμενιστικὴ εὐχή καὶ ἐπιθυμία γιὰ «ἔνωση τῶν ἐκκλησιῶν», διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐνωμένη,** ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι κάτι ζητούμενο, ἀλλὰ εἶναι δεδομένη· ὑπάρχει ὡς ζητούμενο ἡ «ἔνωση μὲ τὴν Ἐκκλησία» τῶν ἐκτὸς αὐτῆς εὕρισκομένων αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν, καὶ αὐτὸ θὰ ἔπρεπε κατ' ἀκρίβειαν νὰ ἐκφράζει ὁ τίτλος τοῦ προσυνοδικοῦ κειμένου: «Σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς εὕρισκομένους αἰρετικούς».

Υπάρχει επίσης και άλλη οίκουμηνιστική παγίδα ή κουτσουλιὰ στὸν τίτλο τοῦ προσυνοδικοῦ κειμένου «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον». Ὡς εὐρύτερη ἐνότητα θεωρεῖται ὄχι ἡ Καθολικὴ, ἡ οίκουμηνικὴ Ἐκκλησία εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνήκουν ὅλα τὰ ὑγιῆ μέλη, ἀλλὰ ὁ «Χριστιανικὸς κόσμος»· αὐτοῦ τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς πλάνης ἓνα μέρος εἶναι ἡ «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία» καὶ πρέπει νὰ δοῦμε ποιὲς εἶναι οἱ σχέσεις τῆς πρὸς τὸν «λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», ποὺ παρουσιάζεται ἔτσι οὐδέτερα καὶ ἰσοπεδωτικά.

3. Ἡ ἐκκλησιολογικὴ ἀνατροπὴ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος διεκδικεῖ πανορθόδοξη ἔγκριση.

Αὐτὴ ἡ οὐδέτερη καὶ ἰσοπεδωτικὴ ἐκκλησιολογία, ἄγνωστη στὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ἄρχισε νὰ ἀναπτύσσεται ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη στὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνα, μὲ ἀνατροπὴ ὅλης τῆς προηγουμένης Παραδόσεως καὶ μὲ καύχηση μάλιστα τῶν Οἰκουμηνιστῶν κληρικῶν καὶ θεολόγων γι' αὐτὴν τὴν νέα θεώρηση [3]. Μέχρι τότε ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ Μ. Φωτίου καὶ σταθερὰ ἀπὸ ὅλη τὴν Ἐκκλησία, ἰδιαίτερα ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Γρηγόριο Παλαμᾶ καὶ Μᾶρκο Ἐφέσου τὸν Εὐγενικὸ ὁ Παπισμὸς θεωρεῖται ὡς αἵρεση, ἐν πρώτοις μὲ τὴν **συνοδικὴ καταδίκη τοῦ Filioque ἀπὸ τὴν Ἡ' Οἰκουμηνικὴ Σύνοδο τοῦ 879**, τὴν ὁποῖα ὑπέγραψαν καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ πάπα, ἀπὸ τὴν σύμφωνη καὶ ὁμόφωνη γνώμη ὄλων τῶν μετὰ ταῦτα Ἁγίων Πατέρων (Consensus Patrum) ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πλῆθος πατριαρχικῶν καὶ συνοδικῶν κειμένων καὶ ἀποφάσεων ποὺ ἐγράφησαν καὶ ἐλήφθησαν στὴν Κωνσταντινούπολη τὸν 19ο αἰῶνα μὲ πανορθόδοξη σύνθεση. Τὸ ἴδιο, κατὰ μείζονα λόγο, ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν Προτεσταντισμὸ, ποὺ ὡς τέκνο τοῦ Παπισμοῦ κουβαλάει πολλὰ ἀπὸ τὶς αἱρέσεις του, ἐγέννησε ὅμως μετὰ τὴν αὐτονόμησή του ἄλλες μεγαλύτερες. Γιὰ τοὺς Μονοφυσίτες, ποὺ τοὺς ὠραιοποιήσαμε ὡς Ἀνατολικοὺς Ὁρθοδόξους, Προχαλκηδόνιους κ.τ.λ., καὶ μόνον ὡς αἰρετικούς δὲν τολμοῦμε πλέον νὰ τοὺς ὀνομάσουμε, ὑπάρχουν ἀμετάκλητες καὶ ἀλάθητες ἀποφάσεις Οἰκουμηνικῶν Συνόδων καὶ γενικὴ συμφωνία τῶν Ἁγίων Πατέρων ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν καμμία νέα θεώρηση καὶ ἀλλαγὴ.

Καὶ ὅμως ἡ Κωνσταντινούπολη ἔκανε αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴ καὶ ἀνατροπὴ μὲ δύο πατριαρχικά καὶ συνοδικὰ κείμενα, ἓνα τοῦ πατριάρχου Ἰωακείμ Γ' τοῦ 1902 καὶ τὸ πιὸ ἀνατρεπτικὸ ἐκεῖνο τῆς πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920 μὲ τοποτηρητὴ στὸν πατριαρχικὸ θρόνο τὸν Προύσης Δωρόθεο. **Ἀποφεύγεται πλέον ἡ χρῆση τῶν λέξεων αἵρεση καὶ αἰρετικοὶ τῶν προηγουμένων αἰώνων.** Τὸ κείμενο τοῦ 1902 ζητᾶ ἀπὸ τοὺς προκαθημένους τῶν τοπικῶν Ὁρθοδόξων ἐκκλησιῶν νὰ σκεφθοῦν «περὶ τῶν ἐν τῷ παρόντι καὶ τῷ μέλλοντι σχέσεων ἡμῶν μετὰ τῶν δύο μεγάλων τοῦ χριστιανισμοῦ ἀναδενδράδων, τῆς δυτικῆς δηλονοῦν καὶ τῆς τῶν διαμαρτυρομένων Ἐκκλησίας» καὶ «πῶς ἂν εἴη δυνατὸν προλεῖναι τῆς πρὸς τοιοῦτο τέρμα ἄγουσαν, ἀνώμαλον, τόγε νῦν, ὁδόν, ἐξευρεῖν τε σημεῖα συναντήσεως καὶ ἐπαφῆς ἢ καὶ ἀμοιβαίων θεμιτῶν παροράσεων» [4].

Τὸ κείμενο τοῦ 1920 προχωρεῖ πολὺ περισσότερο. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι, ἀκόμη καὶ ἐξ ἀρχῆς, ἀναγνωρίζει ἐκκλησιαστικότητα στὶς ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας χριστιανικὲς κοινότητες, διότι ἀπευθύνεται «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», περιλαμβάνοντας ὅλη τὴν πανσπερμία τῶν αἱρέσεων μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἐπιπροσθέτως ὀνομάζει καὶ τὶς ἐκ τῆς Δύσεως «ἐκκλησίες» σεβάσιμες, καὶ πιστεύει ὅτι «ἐπιβάλλεται ἵνα ἀναζωπυρωθῇ καὶ ἐνισχυθῇ πρὸ παντὸς ἡ ἀγάπη μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν, μὴ λογιζομένων ἀλλήλας ὡς ξένας καὶ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ "συγκληρονόμους καὶ συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ, ἐν Χριστῷ"» [5]. Πλήρης παραδοχὴ τῆς ἐκκλησιαστικότητος τῶν αἱρέσεων ὡς συγγενεῖς τῆς Ἐκκλησίας καὶ συγκληρονόμους τῆς σωτηρίας, μὲ παρερμηνεῖα τοῦ παρατιθεμένου χωρίου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου [6].

Ἀπὸ τὸ πρῶτο οἰκουμενιστικὸ κείμενο τοῦ 1902 πέρασαν 114 χρόνια καὶ 96 ἀπὸ τοῦ 1920, καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ ἀνατροπὴ τῆς Ὁρθόδοξης ἐκκλησιολογίας δὲν κατορθώθηκε ἐπισήμως. Αὐτὸ ἐπιχειρεῖται τώρα στὴν συγκαλούμενη Ἁγία, καὶ Μεγάλη Σύνοδο ποὺ μέχρι τώρα διαψεύδει τὴν ὀνομασία της· δὲν εἶναι οὔτε Ἁγία διότι δὲν ἀκολουθεῖ τοὺς Ἁγίους, οὔτε Μεγάλη, διότι δὲν ἐκπροσωπεῖ οὔτε τὸ σύνολο τῶν ἐπισκόπων οὔτε τὴν καθολικὴ συνείδηση τῶν πιστῶν.

4. Προέλευση τοῦ συνοδικοῦ κειμένου καὶ κρυφές ἐπιδιώξεις του.

Ἄς δοῦμε ὅμως πῶς προέκυψε τὸ συζητούμενο κείμενο καὶ ποιές εἶναι οἱ κρύφειες καὶ συγκεκαλυμμένες ἐπιδιώξεις του, οἱ νεοποχίτικες ἀσάφειες καὶ ἀντιφάσεις, ἡ ἀπουσία σαφοῦς καὶ ἀκριβοῦς λόγου, ὥστε ἡ ἀσάφεια νὰ ἐπιτρέπει ποικιλία ἐπιθυμητῶν ἐρμηνειῶν καὶ στοχεύσεων. Ἡ Γ΄ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξος Διάσκεψις ποὺ συνήλθε στὴν Γενεύη (28 Ὀκτωβρίου-6 Νοεμβρίου 1986), στὴν ὁποία ἔλαβε μέρος καὶ ὁ γράφων ὡς σύμβουλος τῆς ἀντιπροσωπίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὑπῆρξε ὁμολογουμένως ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπιτυχεῖς καὶ ἀποδοτικὲς Διασκέψεις, διότι προετοίμασε τὰ τέσσερα ἀπὸ τὰ δέκα θέματα τῆς Συνόδου μὲ τὴν διατύπωση καὶ ἔκδοση τῶν σχετικῶν κειμένων: α) Ἡ σπουδαιότης τῆς νηστείας καὶ ἡ τήρησις αὐτῆς σήμερον, β) Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον, γ) Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις καὶ δ) Ἡ συμβολὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀδελφοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ ἄρσιν τῶν φυλετικῶν καὶ λοιπῶν διακρίσεων. Τὰ τέσσερα κείμενα παραπέμπονται τώρα στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο ὡς τρία, μὲ συγχώνευση τῶν δύο καὶ ἀλλαγὴ τίτλου στὸ τέταρτο. Τὸ δ΄ κείμενο «Ἡ συμβολὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης κ.τ.λ.» ἄλλαξε τίτλο καὶ παραπέμπεται τώρα ὡς «Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ».

Τὸ κείμενο «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις» συγχωνεύθηκε κακῶς μὲ τὸ κείμενο «Σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον». Γιατί ἔγινε αὐτὴ ἡ συγχώνευση; Ἦταν λανθασμένη ἢ προηγουμένη ἐξέταση τῶν σχέσεων μὲ κάθε «ἐκκλησία» ξεχωριστά, περιλαμβάνουσα καὶ τὴν ἀποτίμησιν τῶν διμερῶν θεολογικῶν διαλόγων, καὶ ξεχωριστὰ μὲ τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν» καὶ τοὺς ἐντὸς αὐτοῦ πολυμερεῖς διαλόγους; Τὰ δύο κείμενα ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τους μέχρι σήμερον (1986-2016), ἐπὶ τριάντα ἔτη, ἔχουν ἀποκτήσει μία ταυτότητα ξεχωριστὴ καὶ ἔχουν γίνῃ ἐπ' αὐτῶν ποικίλες παρατηρήσεις, θετικὲς καὶ ἀρνητικὲς. Γιὰ ποιὸν λόγον ἐνοποιήθηκαν; Στὶς ἐπὶ μέρους ἐκκλησιῆς ὑποβλήθηκαν καὶ ὑπῆρχαν ἐπὶ ἔτη ὡς ξεχωριστὰ κείμενα. Ζητήθηκε ἡ γνώμη τῶν ἐκκλησιῶν γιὰ τὴν ἐνοποίησίν τους; Πολὺ περισσότερο μάλιστα, ὅταν ἐνημερώνονται προσφάτως οἱ ἱεραρχίες τῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν γιὰ τὰ δύο κείμενα καὶ γνωρίζουν δύο ξεχωριστὰ κείμενα, ὅπως ἔγινε μὲ τὴν ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὁποία ἐνημέρωσε στὶς 8 Ὀκτωβρίου 2014 ὁ μητροπολίτης Μεσσηνίας Χρυσόστομος, ἐκπρόσωπος τῆς ἐν λόγω Ἐκκλησίας στὶς προσυνοδικὲς Ἐπιτροπὲς καὶ Διασκέψεις μὲ ἐκτενῆ εἰσήγησιν καὶ θέμα «Ἐνημέρωσις περὶ τῆς Μελλούσης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου». Οἱ ἀρχιερεῖς ἀπέκτησαν μίαν εἰκόνα ἀπὸ τὰ δύο κείμενα τελείως διαφορετικὴ, μὲ μεγαλύτερη πληρότητα, γιὰ τοὺς διεξαγόμενους θεολογικοὺς διαλόγους καὶ τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν», ἀπὸ αὐτὴν ποὺ παρουσιάζει τώρα τὸ νέο κουτσουρεμένο, ἐλλιπὲς καὶ ὠραιοποιημένο κείμενο. Γιατὶ στὸ παρὰ πέντε τὴν τελευταία στιγμή, στὸ πιὸ κρίσιμο κείμενο τῆς Συνόδου ἔγιναν αὐτὲς οἱ ἐπεμβάσεις, χωρὶς τὴν γνώμη τῶν ἐκκλησιῶν; **Δὲν πρόκειται γιὰ ἀπλὲς φιλολογικὲς ἢ ἐννοιολογικὲς παρεμβάσεις καὶ διορθώσεις, ἀλλὰ γιὰ ἀλλαγὴ τοῦ κειμένου μὲ προσθήκας καὶ ἀφαιρέσεις ὀλοκλήρων σελίδων καὶ παραγράφων, μὲ στόχον τὸ κρίσιμο αὐτὸ κείμενον νὰ περάσει εὐκολώτερα, καὶ νὰ ἐπικυρωθεῖ θεσμικὰ καὶ ἐπίσημα ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.**

Και ποιά είναι ή αίτιολογία τής κολοβώσεως του σημαντικού αυτού κειμένου που δεν πείθει ούτε και πολλούς εκ των Οικουμενιστών; Ο μητροπολίτης Περγάμου Ίωάννης, πρόεδρος τα τελευταία χρόνια των προσυνοδικών Έπιτροπών και Διασκέψεων στην εισήγησή του «Περί τής πορείας τής προετοιμασίας τής Αγίας και Μεγάλης Συνόδου», που παρουσίασε στην Σύναξη τής Ίεραρχίας του Οικουμενικού Θρόνου (29.8.2015) στο Φανάρι, δεν δίδει καμμία εξήγηση· λέγει απλώς ότι «Η Έπιτροπή απέφασισε να συνενώσει το κείμενο τουτο μετά του προηγουμένου ως εκ τής συγγενείας του περιεχομένου των», ενώ δεν πρόκειται περι απλής συνενώσεως, αλλά περι ούσιαστικών αφαιρέσεων και προσθηκών. Ο μητροπολίτης Μεσσηνίας Χρυσόστομος, ο όποιος ένθουσιαστικά και όρθοδοξώτατα παρουσίασε τα δύο κείμενα στην Ίεραρχία τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, τον Όκτώβριο του 2014, μέχρι σημείου κάποιιο άρχιερείς να σχηματίσουν την γνώμη επί τή βάσει τής ένημερώσεως, ότι «πάει, πέθανε ο Οικουμενισμός», ούτε άντέδρασε ούτε ένημέρωσε την Ίεραρχία για τις ούσιαστικές αλλαγές στο κείμενο. Απλώς, σε εισήγηση που έκανε στην Ίερά Μονή Βλατάδων, όπου συνεκλήθη συνέδριο με θέμα «Πρός την Αγία και Μεγάλη Σύνοδο» (3-5 Δεκεμβρίου 2015), δικαιολογώντας την συγχώνευση των δύο κειμένων είπε: «Είς τα πλαίσια τής έπικαιροποιήσεως των απόψεων και θέσεων έθεωρήθη όρθότερον ή ένοποίηση των δύο κειμένων, ενώ δεν έτέθησαν παράγραφοι των δύο προηγουμένων κειμένων, αι όποια αναφέρονταν εις τας δράσεις και εις τας ένεργείας ένίων όργάνων, κυρίως του Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιών, ως και εις την περιγραφικήν πορείαν των διαφόρων Διμερών Θεολογικών Διαλόγων. Η άπάλειψις αύτη έγένητο, διότι έθεωρήθησαν πλέον αι συγκεκριμένοι παράγραφοι ως άπλαι και μόνον ιστορικά αναφοραί, αι όποια δεν προσέφερόν τι το σημαντικό ως προς την μελλοντικήν θεώρησιν και αξιοποίησιν πανορθόδοξως του νέου κειμένου».

Το έννοποιημένο κείμενο έτοίμασε ή «Είδική Διορθόδοξη Έπιτροπή» που έπραγματοποίησε την Α΄ Συνάντηση στο Σαμπεζύ τής Γενεύης από 29 Σεπτεμβρίου έως 4 Όκτωβρίου του 2014, το ένέκρινε δε και το υπέγραψε ή Ε΄ Πορσυνοδική Πανορθόδοξη Διάσκεψη (Γενεύη, 10-17 Όκτωβρίου 2015), όπως μάς πληροφορεί ο μητροπολίτης Μεσσηνίας στην αναφερθείσα εισήγησή του στο συνέδριο τής Μονής Βλατάδων, αλλά και άλλες πηγές. Έξ αυτών γεννώνται πολλά έρωτήματα για τον τρόπο τής προσυνοδικής έγργασίας στην τελευταία φάση, που έγινε ή δήθεν έπικαιροποίηση, διόρθωση και βελτίωση των κειμένων. Όμολογείται έν πρώτοις από τον μητροπολίτη Μεσσηνίας ότι αφαιρέθηκαν από το κείμενο οι παράγραφοι που άφοροϋσαν στους Θεολογικούς Διαλόγους και στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Έκκλησιών, και αυτό ήταν, κατά την γνώμη μας ο κύριος στόχος των αλλαγών, όπως θα δοϋμε στην συνέχεια. Προκύπτει, όμως και κάτι άλλο που έχει σχέση με την σοβαρότητα και υπευθυνότητα των προσώπων που μάς έκπροσωποϋν στις Προσυνοδικές Έπιτροπές και Διασκέψεις.

Η κολόβωση των δύο κειμένων και ή συγχώνευσή τους σε ένα έγινε στην Α΄ Συνάντηση τής Είδικής Διορθόδοξης Έπιτροπής (29 Σεπτεμβρίου-4 Όκτωβρίου 2014). Αμέσως μετά, πριν στεγνώσει ή μελάνη, όπως λέγαμε παλαιότερα, στις 8 Όκτωβρίου, τέσσερις μόλις ήμέρες μετά, ο μητροπολίτης Μεσσηνίας ένημέρωσε την Ίεραρχία τής Έκκλησίας τής Ελλάδος για την πορεία τής Συνόδου, και, ενώ μόλις είχε έπιστρέψει από την Α΄ Συνάντηση τής Είδικής Διορθόδοξης Έπιτροπής, όπου κολοβώθηκαν και έννοποιήθηκαν τα κείμενα, απέκρυψε το γεγονός και παρουσίασε ξεχωριστά τα κείμενα με άπαξιωτικές και όρθες παρατηρήσεις για τους Θεολογικούς Διαλόγους, οι όποιες όμως πλέον δεν είχαν καμμία αξία, αφού τα περι Θεολογικών Διαλόγων είχαν άπαλειφθῆ. Ίσως βέβαια αυτό έγινε, διότι όλα αυτά δεν είχαν ακόμη όριστικοποιηθῆ και έγκριθῆ από την αναμενόμενη Ε΄ Προσυνοδική Πανορθόδοξη Διάσκεψη (Όκτώβριος 2015). Είχε όμως υποχρέωση να ένημερώσει το σώμα τής Ίεραρχίας, για να τοποθετηθϋν επί των αλλαγών και οι άρχιερείς, ώστε να μεταφέρει τις ένδεχόμενες άντιδράσεις στην Ε΄ Προσυνοδική Διάσκεψη και αναλόγως να ληφθϋν οι άποφάσεις, πράγμα που δεν έγινε

καὶ σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση, ἐπὶ περιφρονήσει καὶ ὑποτιμῆσει, πολλαπλῶς, τοῦ σώματος τῶν ἐπισκόπων. Πρὸς τὶ ὅμως αὐτὴ ἢ ἀπόκρυψη, παραπληροφόρηση καὶ παραπλάνηση τῶν ἐπισκόπων;

5. Ἡ πανθομολογούμενη ἀποτυχία τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων.

Οἱ οὐσιαστικοὶ λόγοι τῆς ἐνοποιήσεως καὶ συγχωνεύσεως τῶν δύο κειμένων εἶναι προφανεῖς. Ἄν τὰ δύο κείμενα παρέμεναν, ὅπως τὰ εἶχε καλῶς προετοιμάσει ἡ Γ' Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξη Διάσκεψη (1986), χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι ἦταν ἀλάνθαστα, ἢ μέλλουσα νὰ συνέλθει Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος ἦταν ὑποχρεωμένη, βάσει τοῦ κειμένου «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», ὅπου γινόταν ξεχωριστὴ ἀναφορὰ σὲ ὅλους τοὺς διμερεῖς θεολογικοὺς διαλόγους, νὰ κάνει πραγματικὴ ἐπικαιροποίησι τῶν ἀποτελεσμάτων, νὰ ἀποδεχθεῖ τὴν ἀναντίρρητη καὶ πανθομολογούμενη ἀποτυχία τους, καὶ μὲ βάση αὐτὴν τὴν παραδοχὴ νὰ ἀποφασίσαι τὴν συνέχισι ἢ τὴν διακοπὴ τους. Ποιὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὰς εἶναι ἔτοιμος νὰ πιεῖ αὐτὸ τὸ πικρὸ γι' αὐτοὺς ποτήρι;

Οἱ διάλογοι κατ' αὐτοὺς πρέπει νὰ συνεχίζονται πάσῃ θυσίᾳ, πρὸς χάριν τοῦ λαϊκοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὥστε ὁ ἀπληροφόρητος καὶ περιφρονημένος λαός, ὡς ἄλογα πρόβατα, νὰ πληροφοροῦνται ὅτι γίνονται διάλογοι καὶ «θὰ τὰ βροῦμε», θὰ γίνῃ ἢ «ἔνωσι τῶν ἐκκλησιῶν» σύντομα. Ἐνῶ π.χ. ἐξ αἰτίας τοῦ θέματος τῆς Οὐνίας, ὅπου οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ δὲν ἔκαναν οὔτε ἓνα βῆμα πίσω, διεκόπη ὁ Διάλογος ἐπὶ ἔτη, ἐν τούτοις συρθήκαμε ξανὰ ταπεινωμένοι στὰ πόδια τοῦ πάπα καὶ μὲ δική μας πρωτοβουλία, τοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου, ζητήσαμε νὰ ξαναρχίσει ὁ Διάλογος. Ποιὸς θὰ μπορούσε μέσα στὴν Σύνοδο νὰ ὑποστηρίξει τὸ κείμενο Διαλόγου γιὰ τὴν Οὐνία, στὸ Balamand (1993). Στὸ κείμενο αὐτὸ μὲ ἀποστροφὴ ἀναφέρονται ὅλοι, ὄχι μόνο γιὰτὶ **μὲ ὑπογραφὴς Ὁρθοδόξων νομιμοποιήσαμε καὶ ἀποδεχθήκαμε τὴν ἱστορικὴ ὑπαρξὴ τῆς Οὐνίας**, ἀλλὰ καὶ γιὰτὶ γιὰ πρώτη φορὰ Ὁρθόδοξοι θεολόγοι σὲ Διάλογο ἀθετοῦν τὴν σταθερὴ καὶ καθαγια-σμένη πατερικὴ παράδοσι αἰώνων, ἀρνούμενοι ὅτι ἢ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἢ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. Δέχονται ὅτι συν-αποτελεῖ μὲ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία τὴν Μία Ἐκκλησία, ὅτι ἀπὸ κοινοῦ οἱ δύο εἶναι συνυπεύθυνες γιὰ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅτι ἀμφοτέρες ἔχουν ἔγκυρα μυστήρια, ἀποστολικὴ διαδοχὴ. Χάρη, γι' αὐτὸ καὶ ἀποκλείεται ὁ ἀναβαπτισμὸς ὅσων προσέρχονται ἀπὸ τὴν μία στὴν ἄλλη Ἐκκλησία [7]. Ποιὸς θὰ μπορούσε νὰ ὑποστηρίξει τὸ ἀπαράδεκτο κείμενο τῆς Ραβέννας γιὰ τὸ παγκόσμιο πρωτεῖο τοῦ πάπα καὶ κατ' ἀναλογίαν γιὰ τὸ πρωτεῖο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τὸ ὁποῖο εἰσάγεται, ἀπορρίπτεται, ἐπαναφέρεται, διορθώνεται καὶ ξαναδιορθώνεται καὶ οὐδέποτε θὰ γίνῃ δεκτὸ ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους; Τὰ ἴδια καὶ χειρότερα προβλήματα ὑπάρχουν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Διαλόγους, ἰδιαίτερα μὲ τοὺς Προτεστάντες, ὅπου ἢ ἱερωσύνη τῶν γυναικῶν, ὁ γάμος τῶν ὁμοφυλοφίλων, ἢ χειροτονία ὁμοφυλοφίλων καὶ πλεῖστες ἄλλες ἀκρότητες, ἔπρεπε, ἤδη νὰ εἶχαν ὀδηγήσει σὲ διακοπὴ τοὺς ἀντιστοίχους διαλόγους.

Οἱ διαπιστώσεις αὐτὲς δὲν προέρχονται ἀπὸ κάποιους ζηλωτὲς, παραδοσιακοὺς, ἀκράτους συντηρητικοὺς θεολόγους, ἀλλὰ ἀπὸ οἰκουμενιστὰς κληρικοὺς καὶ θεολόγους ποὺ μετέχουν στοὺς Διαλόγους. Ἔτσι π.χ. ὁ μητροπολίτης Μεσσηνίας Χρυσόστομος στὴν ἀναφερθεῖσα ἐνημέρωσι τῆς Ἱεραρχίας στὶς 14 Ὀκτωβρίου τοῦ 2014, ἀφοῦ ἀπέκρυψε τὴν διαγραφὴ τῶν παραγράφων γιὰ τοὺς Διαλόγους στὸ νέο κείμενο, παρουσίασε τὰ τῶν Διαλόγων μὲ βάση τὸ παλαιὸ κείμενο καὶ καθησύχασε τοὺς ἀρχιερεῖς συμπερασματικὰ μὲ ἐκτιμήσεις καὶ προτάσεις ἐξαιρετικὲς, τὶς ὁποῖες ὅμως ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ νὰ ἐνταχθοῦν καὶ νὰ ἀξιοποιηθοῦν στὸ νέο ἐνοποιημένο κείμενο. Διαφορετικὰ παρουσιάζεται διπρόσωπος καὶ δίψυχος, μὲ ἄλλο πρόσωπο στὴν Ἐκκλησία καὶ ἄλλο στοὺς φίλους τοῦ Οἰκουμενιστὰς. Αὐτὲς μάλιστα τὶς προτάσεις καὶ ἐκτιμήσεις πρέπει νὰ ζητήσῃ ἢ Ἱεραρχία νὰ προωθηθοῦν στὸ νέο κείμενο κατὰ τὴν ἐξαγγελθεῖσα συνέλευσὴ τῆς τὸν ἐγγίζοντα

Μάρτιο. Λέγει ὁ μητροπολίτης Μεσσηνίας καὶ συμφωνοῦμε ἀπολύτως μὲ τὰ λεγόμενα, ἐκτὸς τῶν ἀκροτελευτίων περὶ συνεχίσεως τῶν Διαλόγων, ὡς ἀκαδημαϊκῶν καὶ κοινωνικῶν ἐκδηλώσεων καὶ τῆς διαφαινομένης θετικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν δογματικῶν πορισμάτων τοῦ Διαλόγου μὲ τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους-Μονοφυσίτες:

«Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν, ἐν τῷ συγκεκριμένῳ Κειμένῳ, δεόν ὅπως συνεκτιμηθῶσι μετ' ἰδιαίτερας εὐαισθησίας, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀξιολόγησις τῆς μελλοντικῆς πορείας τῶν συγκεκριμένων Διαλόγων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ προοπτικὴ αὐτῶν. Ἦδη ἔχουν ἀποδυναμωθεῖ αἱ προοπτικαὶ τοῦ θεολογικοῦ Διαλόγου μετὰ τῶν Ἀγγλικανῶν, κατόπιν τῆς ἀποφάσεως περὶ τῆς χειροτονίας γυναικῶν εἰς τὴν ἱερατικὴν καὶ χαρισματικὴν ἱερωσύνην (1977, 2013 καὶ 2014), ἀνεκόπη ἡ ἀξιολόγησις τοῦ θεολογικοῦ ἔργου τοῦ Διαλόγου μετὰ τῶν Παλιοκαθολικῶν, κατόπιν τῆς εἰσαγωγῆς τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν, εἰς ὀρισμένας τοπικὰς παλαιοκαθολικὰς κοινότητες, καὶ τῆς υἰοθετήσεως τῆς μυστηριακῆς διακονίας (Intercommunion), ἄνευ τῆς προϋποτιθεμένης “κοινωνίας ἐν τῇ πίστει”.

Εἰς πορείαν κριτικῆς ἀξιολογήσεως τῶν ποιμαντικῶν καὶ λειτουργικῶν θεμάτων εὐρίσκεται ὁ Διάλογος μετὰ τῶν Ἀντιχαλκηδονίων Ἀρχαίων Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, ἐνῶ σκιάζεται ὁ Διάλογος μετὰ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, τόσον ἐκ τῆς προσηλυτιστικῆς δράσεως τῆς Οὐνίας, ὅσον καὶ ἐκ τῆς δυσκολίας κατανοήσεως λειτουργίας καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ πρωτείου ἐν τοῖς πλαισίοις τῆς Συνόδου καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν δομῶν.

Τέλος, ἐνῶ οἱ Διάλογοι μετὰ τῶν Λουθηρανῶν καὶ τῶν Μετερρυθμισμένων εἶχαν ἀνοίξει νέας προοπτικὰς, διὰ μίαν ἀναθεώρησιν τῶν βασικῶν θεολογικῶν τῶν θέσεων, περὶ Ἐκκλησίας καὶ ἱερῶν Μυστηρίων, ἡ εἰσαγωγή τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν εἰς τὸ ἰδιότυπον αὐτῶν ἱερατεῖον, ὑποβάθμισεν τὰς προοπτικὰς τῶν συγκεκριμένων Διαλόγων, παρὰ τὰς σημαντικὰς θεολογικὰς συγκλίσεις εἰς τὰ κοινὰ θεολογικὰ κείμενα, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς πατερικῆς παραδόσεως.

Ἡ μελλοντικὴ συνέχισις ὅλων τῶν προαναφερθέντων διμερῶν Θεολογικῶν Διαλόγων δὲν ὑπηρετεῖ πλέον οὐδὲν ἕτερον εἰ μὴ μόνον τὴν διατήρησιν τῶν καλῶν σχέσεων καὶ τὴν διακριτικὴν συνεργασίαν ἐπὶ θεμάτων οὐχὶ θεολογικῶν, ἀλλὰ κυρίως ἐπὶ θεμάτων ἀκαδημαϊκῶν, συναντήσεων καὶ ἀντιμετωπίσεως κοινῶν κοινωνικῶν προβλημάτων».

Οἱ ἴδιες ἀνησυχίες ἐκφράσθησαν γιὰ ὅλους τοὺς Θεολογικοὺς Διαλόγους καὶ κατὰ τὴν Σύναξιν τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἴκουμενικοῦ Θρόνου στὸ Φανάρι (29 Αὐγούστου - 3 Σεπτεμβρίου 2015). Ἐνδεικτικῶς θὰ παραθέ-σουμε ἐδῶ ὅσα εἶπε προβεβλημένο στέλεχος τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὸ χῶρο τῆς «Οἴκουμενικῆς Κινήσεως», ὁ μητροπολίτης Σασίμων Γεννάδιος σὲ εἰσήγησή του μὲ θέμα «Ὁ Διεθνὴς Θεολογικὸς Διάλογος μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Παγκοσμίου Λουθηρανικῆς Ὁμοσπονδίας. Ἡ προβληματικὴ τοῦ Διαλόγου καὶ προοπτικαὶ διὰ τὸ μέλλον». Παραπέμποντας στὸ Τελικὸ Κείμενο Ἀξιολογήσεως τοῦ Διαλόγου ποὺ συντάχθηκε μετὰ τὸ τέλος τῆς Διορθοδόξου Συναντήσεως ποὺ ἔγινε ἀπὸ 2-5 Μαΐου 2011 στὸ Διορθόδοξο Κέντρο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν Πεντέλη μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως τριάντα ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἑναρξιν τοῦ Διαλόγου (1981-2011) εἶπε τὰ ἑξῆς στοὺς Ἱεράρχες τοῦ Θρόνου:

«α) Διὰ τοῦ μέχρι τοῦδε ἐπιτελεσθέντος θεολογικοῦ ἔργου τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ τὴν διαρρεύσαν τριακονταετίαν οἱ Ὁρθόδοξοι καὶ οἱ Λουθηρανοὶ ἔχουν ἔλθει ἐγγύτερον, κατανοοῦντες καλλίτερον τὴν θεολογίαν ἀμφοτέρων καὶ ἀναγνωρίζοντες ὅτι ὁ ἀμοιβαῖος ἐμπλουτισμὸς ἐκ τῆς διαλογικῆς πορείας τυγχάνει πολυδιάστατος καὶ πολυσήμαντος,

β) ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, παρὰ ταῦτα, ἐκφράζει τὴν ἐντεινομένην ἀνησυχίαν αὐτῆς σχετικῶς πρὸς τὰς παρατηρουμένας προσφάτους ἐξελίξεις εἰς τὸν χῶρον τοῦ Λουθηρανισμοῦ εἰς ζητήματα ἀφορῶντα τὸν “γάμον ὁμοφυλοφίλων” καὶ τὴν “Χειροτονίαν τῶν Γυναικῶν”.

Αἱ ἐξελίξεις αὗται συνδέονται μὲ τὴν θεολογικὴν μέθοδον καὶ τὴν νέαν ἐρμηνευτικὴν προσέγγισιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως πρὸς κατοχύρωσιν τῶν ὡς ἄνω ἐξελίξεων, δύνανται δὲ νὰ θέσωσιν ὑπὸ προϋποθέσεις ἐν κινδύνῳ τὰ ὅσα ἄχρι τοῦδε ἐπετεύχθησαν εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ εἰρημένου Θεολογικοῦ Διαλόγου,

γ) πλέον συγκεκριμένως, εἰς τὸ θέμα τῆς ὁμοφυλοφιλίας, τῆς ἐπευλογήσεως δηλαδὴ σχέσεων μεταξὺ ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου, τῆς τελέσεως γάμων ἢ τῆς συμβιώσεως αὐτῶν, οἱ Ὁρθόδοξοι θεωροῦν τὴν νεωτερικὴν ἠθικὴν συμπεριφορὰν ἐν προκειμένῳ ὡς ἀπόκλισιν τῶν Λουθηρανῶν ἐκ τῆς παραδοσιακῆς Χριστιανικῆς ἠθικῆς, ὅπερ συντελεῖ εἰς τὴν υἰοθέτησιν ἐκ μέρους Ὁρθοδόξων Ἱεραρχῶν, Καθηγητῶν Πανεπιστημίου καὶ μερίδος πιστῶν, μιᾶς ἀρνητικῆς στάσεως ἔναντι τοῦ εἰρημένου διμεροῦς Διαλόγου ἐν γένει. Σημειωτέον ὅτι, τινὲς ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς ἡ Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐξέφρασαν καὶ γραπτῶς τὰς ἀνησυχίας των διὰ τὰς ὡς ἄνω ἀποκλίσεις, καὶ

δ) τὸ ζήτημα τῆς “Χειροτονίας τῶν Γυναικῶν” εἰς τὰς Λουθηρανικὰς Ἐκκλησίας τυγχάνει μείζονος σπουδαιότητος. Ἄν καὶ ἡ πρακτικὴ αὕτη εὐρίσκετο ἐν ἰσχύϊ ἤδη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ παρόντος Διαλόγου, ὡστόσο, λαμβάνει ὅλον καὶ μεγαλυτέρας διαστάσεις, χωρὶς νὰ ἐκλείπουν καὶ περιπτώσεις “Χειροτονίας Γυναικῶν” εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα. Ἡ νέα αὕτη πραγματικό-της ἐν τῇ Λουθηρανικῇ Ἐκκλησίᾳ συνιστᾷ μείζον τι ἐμπόδιον πρὸς ὀλοκλήρωσιν τοῦ θεολογικοῦ ἔργου τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς καὶ συμβάλλει εἰς τὴν δημιουργίαν ἰσχυρῶν ἀντιδράσεων ἐντὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς διακοπῆς τοῦ ἐν λόγῳ Διαλόγου.

6. Ἀντὶ νὰ ἀναφερθοῦν στὴν ἀποτυχία τῶν Διαλόγων τὴν ἔκρουσαν.

Τὰ ἐλάχιστα ποὺ παραθέσαμε ἐδῶ γιὰ δύο Θεολογικοὺς Διαλόγους ἰσχύουν γιὰ τὸ σύνολο αὐτῶν καὶ γιὰ τὸν καθένα ξεχωριστά. Γι’ αὐτὸ καὶ ἡ Γ’ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξη Διάσκεψις (1986) στὸ κείμενο ποὺ ἐτοίμασε τότε καὶ ἔπρεπε νὰ γίνῃ σεβαστό, διότι συχνὰ οἱ Οἰκουμενισταὶ ὁμιλοῦν γιὰ σεβασμὸ τῶν πανορθοδόξως ἀποφασισθέντων, ἀναφερόταν σὲ ὅλους τοὺς Διαλόγους ξεχωριστά. Ἐπειδὴ ὅμως τώρα μετὰ ἀπὸ τριάντα - σαράντα ἔτη ἡ διεξαγωγή τῶν Διαλόγων ἔχει ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα, καὶ πολλοὶ ὁμιλοῦν γιὰ Βατερλῶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στοὺς Θεολογικοὺς Διαλόγους, παραδέχονται δὲ καὶ οἱ Οἰκουμενισταὶ ὅτι οἱ Διάλογοι τίθενται σὲ κίνδυνον, πολλὰς ἐκκλησίαις ἀνησυχοῦν γιὰ τὶς ἐξελίξεις καὶ ἀποκλίσεις, ὑπάρχουν ἰσχυρὲς ἀντιδράσεις ἐντὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς διακοπῆς τῶν Διαλόγων καὶ ὅτι ἡ συνέχιση τῶν Διαλόγων δὲν ὑπηρετεῖ πλέον τὸν τεθέντα σκοπὸ τῆς μαρτυρίας τῆς πίστεως, γιὰ ὅλα αὐτὰ οἱ πατριάρχες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ οἱ συνεργάτες τους, ἀντὶ νὰ ἐπικαιρο-ποιήσουν τὰ κείμενα παρουσιάζοντας τὶς ἀνησυχητικὰς καὶ ἐπικίνδυνες ἐξελίξεις, ἀποφάσισαν νὰ κολοβώσουν τὸ κείμενο, νὰ ἀφαιρέσουν τὶς περὶ Διαλόγων παραγράφους, νὰ νοθεύσουν καὶ νὰ κουτσουρέψουν τὸ κείμενο, ὅπως νόθευαν καὶ οἱ Παπικοὶ κείμενα Πατέρων στὴν ψευδοσύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας. Γιατὶ διαφορετικὰ θὰ ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ ἀπολογοῦνται ἐν Συνόδῳ καὶ νὰ ὑποστηρίζουν τοὺς κατὰ γενικὴ ὁμολογία καὶ παραδοχὴ ἀποτυχημένους Θεολογικοὺς Διαλόγους. Κυριολεκτικὰ ἰσχύει ἐδῶ ἡ παροιμία «πονάει κεφάλι, κόψε κεφάλι». Ἔχουν προβλήματα οἱ Διάλογοι; Κρύψε τα, ἀποκεφαλίζοντας τοὺς Διαλόγους.

Ἐπειδὴ, ὅμως, παρὰ ταῦτα, στὸ νέο ἐνοποιημένο κείμενο ἀφιερώνονται γενικόλογες παράγραφοι στὴν χρησιμότητα καὶ ἀναγκαιότητα τῶν Διαλόγων, χωρὶς νὰ παρουσιάζονται τὰ προβλήματα, κάποιες αὐτοκέφαλες ἐκκλησίαις, ποὺ ἀνησυχοῦσαν καὶ ἀνησυχοῦν, πρέπει εὐθαρσῶς, ἀποστολικῶς καὶ πατερικῶς νὰ ζητήσουν τὴν διακοπὴ τῶν ὄχι μόνον ἀνωφελῶν ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνων Διαλόγων κατὰ γενικὴ παραδοχὴ. Αὐτὸ συνιστᾷ ἡ Ἁγία Γραφή διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ» [8], αὐτὸ ἔπρατταν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε διεξήγαγαν διάλογο «ἐπὶ ἴσοις ὄροις» μὲ

τοὺς αἰρετικούς, κατὰ τὸν νεοφανῆ καὶ ἀντορθόδοξο τρόπο τοῦ σήμερα, ἀλλὰ ἐν συνόδῳ, γιὰ νὰ διαπιστώσουν τὴν Ὁρθοδοξία τους καὶ στὴν συνέχεια ἂν ἐπέμεναν στὴν πλάνη, ὅπως ἐπιμένουν οἱ σημερινοὶ συνομιληταὶ μας, νὰ τοὺς καταδικάσουν καὶ νὰ τοὺς ἀναθεματίσουν. Αὐτὸ ἔπραξε στὰ νεώτερα χρόνια ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας Β΄ ὁ Τρανός, ὅταν στὸν δι' ἀλληλογραφίας διάλογο ποὺ ἄνοιξε μὲ τοὺς Προτεστάντες θεολόγους τῆς Τυβίγγης στὴν δεύτερη «Ἀπόκρισή» του (1581), μόλις διεπίστωσε σύντομα ὅτι ἐμμένουν στὶς πλάνες καὶ ἀπορρίπτουν τὴν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων, «τῶν φωστήρων καὶ θεολόγων τῆς Ἐκκλησίας», διέκοψε τὴν ἐπικοινωνία καὶ τοὺς ἄφησε νὰ βαδίζουν τὸν δικό τους δρόμο: «Ὡστε τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπαλλάξατε τῶν φροντίδων ἡμᾶς. Τὴν ὑμετέραν οὖν πορευόμενοι μηκέτι μὲν περὶ δογμάτων, φιλίας δὲ μόνης ἔνεκα εἰ βουλευτὸν, γράφετε» [9].

7. Ἀποκρύπτουν τὶς δυσμενεῖς ἐξελίξεις στὸν χῶρο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ μεθοδεύουν τὴν πανορθόδοξη ἀποδοχή του.

Οἱ κατευθύνοντες καὶ διευθύνοντες τὰ τῆς Συνόδου πράττουν τὰ ἴδια καὶ μὲ τὸ λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», ποὺ ἀποτελεῖ τὸν κύριο ἐκφραστή τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὅπως ἀφήρεσαν τὰ περὶ Διαλόγων ἀπὸ τὸ κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», ἔτσι ἀφήρεσαν τὸν τίτλο καὶ τὶς μισὲς παραγράφους ἀπὸ τὸ κείμενο τῆς Γ΄ Προσυνοδικῆς Πανορθόδοξου Διασκέψεως ποὺ ἔφερε τὸν τίτλο «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις», δηλαδὴ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀπὸ τὰ δώδεκα ἄρθρα τοῦ κειμένου κράτησαν μόνον τὰ ἕξι. Αὐτὰ ποὺ κράτησαν τὰ ἄλλαξαν, πρόσθεσαν δὲ καὶ ἄλλα ἄρθρα, ἐκκωφαντικῶς ἀπαράδεκτα γιὰ τὴν ἀσάφεια καὶ τὴν σύγχυση, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ θεμελιώσουν τὴν ἐκκλησια-στικότητα τῶν αἱρέσεων καὶ τὴν ἀναγνώριση τοῦ βαπτίσματός των, καὶ νὰ τρομοκρατήσουν μὲ ἀπειλὲς ὅσους κατὰ καθῆκον, ἀπολύτως κανονικὸ, θὰ κρίνουν καὶ θὰ ἀξιολογήσουν τὶς ἀποφάσεις τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου.

Ὁ παλαιὸς τίτλος τοῦ κειμένου «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις» ἀπορρίφθηκε καὶ ἐξαφανίσθηκε γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ποὺ ἐξαφανίσθηκαν στὸ ἄλλο κείμενο οἱ Θεολογικοὶ Διάλογοι. Γιὰ νὰ μὴ προσεχθεῖ δηλαδὴ τὸ κείμενο, ὡς ἀσχολούμενο μὲ τὸν Οἰκουμενισμό, καὶ προσελκύσει τὴν προσοχὴ καὶ τῶν ἱεραρχῶν καὶ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τοὺς τίτλους τῶν θεμάτων δὲν προκύπτει τώρα σαφῶς ὅτι ἡ Σύνοδος θὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τὸν Οἰκουμενισμό, τοῦ ὁποῦ τὴν καταδικῆ περιμένουν οἱ περισσότεροι.

Ἄν ἐξαιρέσει κανεὶς μία ὁμάδα ἐπαγγελματιῶν Οἰκουμενιστῶν, ποὺ κατευθύνουν τὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐπὶ ἓνα σχεδὸν αἰῶνα καὶ ἀποτελοῦν ἐλάχιστη μειοψηφία στὸ σύνολο τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, οἱ περισσότεροι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἀλλὰ καὶ οἱ περισσότερες τοπικὲς ἐκκλησίαι συμμετέχουν μὲ ἐπιφυλάξεις καὶ ἐνδοιασμοὺς στὸ λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», πολλὲς ἔχουν ἀποχωρήσει ὅπως ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων, ἐπὶ ἄρκετὰ χρόνια, καὶ οἱ Ἐκκλησίαι Γεωργίας καὶ Βουλγαρίας, ἐδῶ καὶ μία εἰκοσαετία καὶ ἐμμένουν στὴν ἀποχώρηση, παρὰ τὶς πανταχόθεν πιέσεις ποὺ ὑφίστανται γιὰ νὰ ἐπανέλθουν.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας μὲ συνοδικὴ ἀπόφαση τοῦ 1997 εἶχε ἀποφασίσει τὴν ἀποχώρηση, ὅπως καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας. ἀμφότερες προκάλεσαν τὴν «Διορθόδοξη Συνάντηση τῆς Θεοσσαλονίκης» τοῦ 1998, μετὰ ἀπὸ τὴν ὁποία μὲ βαριὰ καρδιά, γιὰ νὰ μὴ διασπᾶσουν τὴν πανορθόδοξη ἐνότητα, ἀποφάσισαν νὰ παραμείνουν. Εἶναι μάλιστα χαρακτηριστικὸ, ὅτι ἡ Σερβικὴ Ἐκκλησία ἐζήτησε ἐνωρίτερα τὴν γνώμη τοῦ Γέροντος τότε καὶ καθηγητοῦ τῆς Δογματικῆς, τώρα δὲ Ἁγίου τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας π. Ἰουστίνου Πόποβιτς γιὰ τὸ ἂν πρέπει νὰ συμμετέχουν σὲ οἰκουμενιστικὲς ἐκδηλώσεις καὶ ἐνέργειες.

Καὶ ὁ εὐλογημένος Ἅγιος στὴν σχετικὴ γνωμάτευσή του τὸν Νοέμβριο τοῦ 1974 μεταξύ ἄλλων, ἔγραψε καὶ τὰ ἑξῆς: *«Πανιερώτατε καὶ Ἅγιοι Συνοδικοὶ Πατέρες, ἕως πότε θὰ ἐξευτελίζωμεν δουλικῶς τὴν Ἁγίαν μας Ὁρθόδοξον Ἀγιοπατερικὴν καὶ Ἀγιοσαββιτικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς οἰκτρῶς καὶ φρικωδῶς ἀντιαγιοπαραδοσιακῆς στάσεώς μας ἔναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ λεγομένου Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν; Ἐντροπὴ καταλαμβάνει πάντα εἰλικρινῆ ὀρθόδοξον, ἀνατραφέντα ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν ἁγίων Πατέρων, ὅταν ἀναγινώσκη, ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι συνέδριοι τῆς 5ης Πανορθόδοξου διασκέψεως τῆς Γενεύης (8-16 Ἰουνίου 1968), σχετικῶς πρὸς τὴν συμμετοχὴν ὀρθοδόξων εἰς τὸ ἔργον τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», ἔλαβον τότε τὴν ἀπόφασιν «ὅπως ἐκφρασθῆ ἡ κοινὴ ἐπίγνωσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ ὀργανικὸν μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» (βλ. Glasnik S. D. Crkve, Βελιγράδιον, ἀρ. 8/1968, σ. 168).*

Αὕτῃ ἡ ἀπόφασις εἶναι κατὰ τὴν ἀνορθοδοξίαν καὶ ἀντιορθοδοξίαν τῆς ἀποκαλυπτικῶς φρικαλέα. Ἦτο ἄραγε ἀπαραίτητον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, αὐτὸ τὸ πανάχραντο Θεανθρώπινον σῶμα καὶ ὄργανισμός τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, νὰ ταπεινωθῆ τόσο τερατωδῶς, ὥστε οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς θεολογίας, ἀκόμη καὶ ἱεράρχαι, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ Σέρβοι, νὰ ἐπιζητοῦν τὴν «ὀργανικὴν» μετοχὴν καὶ συμπερίληψιν εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, τὸ ὁποῖον, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, γίνεται εἷς νέος ἐκκλησιαστικὸς «ὄργανισμός», μία «νέα Ἐκκλησία» ὑπεράνω τῶν ἐκκλησιῶν, τῆς ὁποίας αἱ Ὁρθόδοξοι καὶ μὴ ὀρθόδοξοι ἐκκλησιαὶ ἀποτελοῦν μόνον «μέλη» («ὀργανικῶς» μεταξύ τῶν συνδεδεμένα!); Ἄλλοίμονον, ἀνήκουστος προδοσία!» [10].

Τὸ Ἅγιον Ὅρος μὲ πολλαπλὰ ἔγγραφα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος διαμαρτυρήθηκε πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖο γιὰ τὶς οἰκουμενιστικὰς ἐνέργειες καὶ διακηρύξεις τῶν τριῶν τελευταίων πατριαρχῶν (Ἀθηναγόρου, Δημητρίου, Βαρθολομαίου), προέβη δὲ ἐπὶ τρία ἔτη (1969-1972) στὴν διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρου, συμφωνοῦντος καὶ παρακινοῦντος καὶ τοῦ Ἁγίου Παΐσιου, τοῦ ὁποίου εἶναι γνωστὴ ἡ χαριτωμένη κριτικὴ γιὰ τὸν Ἀθηναγόρα καὶ τοὺς φιλενωτικούς σὲ γράμμα ποῦ ἔστειλε πρὸς τὸν Γέροντα Χαράλαμπο Βασιλόπουλο, ἰδρυτὴ καὶ ὑπεύθυνον τότε τῆς ἡμερησίου «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἡ ὁποία ἐδῶ καὶ πενήντα χρόνια πρωτοστατεῖ στοὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ὀρθῶς χαρακτηρίσθηκε ὡς ἡ «ναυαρχίδα τοῦ ἀντιοικουμενιστικοῦ κινήματος».

Δεύτερος Ἅγιος τῶν καιρῶν μας ἀντίθετος μὲ τὸν Οἰκουμενισμό, ὁ Ἅγιος Παΐσιος, ὑπάρχει δὲ καὶ τρίτος ἀντιοικουμενιστής, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χοζεβίτης, ὁ Ρουμᾶνος, ὁ προσφάτως ἁγιοκαταταγείς ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων. Ἐχουν οἱ οἰκουμενισταὶ νὰ μᾶς ὑποδείξουν κάποιον Ἅγιο, παλαιὸ ἢ νέο, ὑποστηρικτὴ τῶν παλαιῶν αἱρέσεων καὶ τῆς νέας παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Γράφει λοιπὸν ὁ Ἅγιος Παΐσιος: *«Φαντάζομαι ὅτι θὰ καταλάβουν ὅλοι, ὅτι τὰ γραφόμενά μου δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας βαθύς μου πόνος διὰ τὴν γραμμὴν καὶ κοσμικὴν ἀγάπην δυστυχῶς τοῦ πατέρα μας κ. Ἀθηναγόρα. Ὅπως φαίνεται, ἀγάπησε μιὰν ἄλλην γυναῖκα μοντέρνα, ποῦ λέγεται Παπικὴ Ἐκκλησία, διότι ἡ Ὁρθόδοξος Μητέρα μας δὲν τοῦ κάμνει καμμίαν ἐντύπωσι, ἐπειδὴ εἶναι πολὺ σεμνή. Αὕτῃ ἡ ἀγάπη, ποῦ ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴν Πόλιν, βρῆκε ἀπήχησι σὲ πολλὰ παιδιὰ του, ποῦ τὴν ζοῦν εἰς τὰς πόλεις. Ἄλλωστε **αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας: ἡ οἰκογένεια νὰ χάσῃ τὸ ἱερὸ νόημά της ἀπὸ τέτοιου εἴδους ἀγάπης, ποῦ ὡς σκοπὸν ἔχουν τὴν διάλυσιν καὶ ὄχι τὴν ἑνωσιν.** Μὲ μία τέτοια περίπτου κοσμικὴ ἀγάπη καὶ ὁ Πατριάρχης μας φθάνει στὴ Ρώμην. Ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ δείξῃ ἀγάπην πρῶτα σὲ μᾶς τὰ παιδιὰ του καὶ στὴ μητέρα μας Ἐκκλησία, αὐτός, δυστυχῶς, ἔστειλε τὴν ἀγάπην του πολὺ μακριά. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἀναπαύσῃ μὲν ὅλα τὰ κοσμικὰ παιδιὰ, ποῦ ἀγαποῦν τὸν κόσμον καὶ ἔχουν τὴν κοσμικὴν αὐτὴν ἀγάπην, νὰ κατασκανδαλίσῃ, ὅμως, ὅλους ἐμᾶς, τὰ τέκνα τῆς Ὁρθοδοξίας,*

μικρὰ καὶ μεγάλα, ποὺ ἔχουν φόβο Θεοῦ. Μετὰ λύπης μου, ἀπὸ ὅσους φιλενωτικούς ἔχω γνωρίσει, δὲν εἶδα νὰ ἔχουν οὔτε ψίχα πνευματικὴ οὔτε φλοιό. Ξέρουν, ὅμως, νὰ ὀμιλοῦν γιὰ ἀγάπη καὶ ἐνότητα, ἐνῶ οἱ ἴδιοι δὲν εἶναι ἐνωμένοι μὲ τὸν Θεόν, διότι δὲν Τὸν ἔχουν ἀγαπήσει» [11].

Ἐκτὸς τῶν πολλῶν ἱεροκοινοτικῶν ἐγγράφων τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐναντίον τῶν οἰκουμενιστικῶν ἐνεργειῶν καὶ δηλώσεων κορυφαία ἐνέργεια γιὰ τὴν ἐπιστημοσύνη, τὴν ὁμολογιακὴ ἀκρίβεια καὶ τὴν ὀρθοφροσύνη εἶναι τὸ «Ἐπίτομημα περὶ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ὑπογραφόμενον ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἱεροκοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς, τὸν ἀείμνηστο Καθηγούμενο τῆς Ἱ. Μ. Γρηγορίου Γέροντα Γρηγόριο (Καψάνη), τὸν Καθηγούμενο τῆς Ἱ. Μ. Βατοπαιδίου Γέροντα Ἐφραίμ καὶ τὸν Γέροντα Μοναχὸ Λουκά τῆς Ἱ. Μ. Φιλοθέου. Πρόκειται οὐσιαστικῶς γιὰ ἐκτενῆ πραγματεία, ὅπου παρουσιάζονται ἱστορικὰ καὶ θεολογικὰ ἢ ἴδρυση καὶ ἢ πορεία του «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» καὶ ὅλες οἱ ἐπιφυλάξεις καὶ οἱ προβληματισμοὶ τῶν Ὁρθοδόξων. Ἀπὸ τὰ συμπεράσματα καὶ τὶς προτάσεις ἐπιλέγουμε τρεῖς παραγράφους:

«Ἡ διακοπὴ τῶν σχέσεων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μὲ τὸ Π.Σ.Ε. ἦταν ἓνα μόνιμο ἐρώτημα ποὺ συνεχίζει νὰ εἶναι ἐπίκαιρο, ὅσο οἱ προτεσταντικὲς ἐκκλησίαι - μέλη τοῦ Π.Σ.Ε. δὲν φαίνεται νὰ ἀφίστανται τῶν ἐκκλησιολογικῶν τους προϋποθέσεων. **Οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίαι μὲ τὴν συμμετοχὴ τους στὸ Π.Σ.Ε. δείχνουν στὴν πράξι ὅτι παραιτοῦνται ἀπὸ τὴν ἐκκλησιολογικὴ τους ταυτότητα.** Στὸ σημεῖο αὐτὸ οἱ Ρωμαιοκαθολικοί, ἀπέχοντες τυπικὰ ἀπὸ τὸ Π.Σ.Ε., εἶναι συνεπέστεροι στὴν ἐκκλησιολογία τους ἀπὸ ὅ,τι εἴμαστε οἱ Ὁρθόδοξοι στὴν δική μας.

Οἱ Ὁρθόδοξοι δὲν κερδίζουμε τίποτε ἀπὸ τὴν συμμετοχὴ μας στὸ Π.Σ.Ε. Ἀντίθετα, ἀποκομίζουμε ζημιά καὶ φθορά. Ἡ ἀποστολή μας, νὰ κηρύξουμε τὸ μήνυμα τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τοὺς ἕτεροδόξους, δὲν εὐοδώνεται, ἐπειδὴ οἱ Προτεστάντες στὸ Π.Σ.Ε. δὲν προσανατολίζονται πρὸς ἀποδοχὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ πρὸς συνύπαρξι μαζί της στὸ ἐπιδιωκόμενο μὶορφωμα τῶν πλήρως ἀλληλοαναγνωριζομένων ἐκκλησιῶν. Ὁ προσανατολισμὸς τους αὐτὸς εἶναι σύμφωνος μὲ τὴν ἐκκλησιολογία τους. Οἱ Ὁρθόδοξοι ὅμως μπορούμε νὰ συμμετέχουμε σὲ ἓνα Ὄργανισμὸ (τὸ Π.Σ.Ε.), τοῦ ὁποῖου ἢ σύστασις, ἢ δομὴ καὶ λειτουργία βασίζονται στὴν προτεσταντικὴ ἐκκλησιολογία, χωρὶς ἢ συμμετοχὴ μας νὰ σημαίνει παραίτησι ἀπὸ τὴν ἐκκλησιολογία μας;

Ἡ συμμετοχὴ τῶν Ὁρθοδόξων στὸ Π.Σ.Ε. δὲν ἀποβαίνει πρὸς ὄφελος οὔτε τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας οὔτε τῶν ἕτεροδόξων, ἀλλὰ οὔτε καὶ λυσιτελεῖς εἶναι γιὰ τὴν ποθουμένη ἐνότητα ὅλων τῶν Χριστιανῶν στὴν ἀληθινὴ ἀποστολικὴ Πίστι καὶ τὴν Ἐκκλησία τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων. Μήπως ἐπέστη ὁ καιρὸς οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίαι νὰ διακόψουν τὶς σχέσεις τους μὲ τὸ Π.Σ.Ε.; [12]

8. Σημαντικοὶ σταθμοὶ τοῦ ἀντιοικουμενιστικοῦ ἀγῶνος τῶν τελευταίων ἐτῶν.

Ἄν θέλουμε νὰ παρουσιάσουμε ὅλες τὶς ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ δηλώσεις ἱεραρχῶν, θεολόγων, σωματείων θὰ γεμίζαμε τόμους. Καὶ εἶναι στ' ἀλήθεια νὰ ἀπορεῖ κανεὶς πῶς μία ἐλάχιστη μειοψηφία Οἰκουμενιστῶν ἱεραρχῶν ὠθεῖ τὴν προσυνοδικὴ διαδικασία καὶ τὰ σχετικὰ κείμενα πρὸς τὴν ὑποστήριξη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, γιὰ νὰ κάνει τὸ χατήρι τῶν ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας αἰρετικῶν παρασυναγωγῶν καὶ γνωστῶν ἀντιεκκλησιαστικῶν ἐταιρειῶν, καὶ δὲν νοιάζεται γιὰ τὸ ὅτι σκανδαλίζει πλῆθος δικῶν τῆς παιδιῶν, μὲ τὴν διαφαινόμενη βεβαιότητα ὅτι θὰ σχίσει καὶ θὰ διαιρέσει πάλι τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἔπραξε μὲ τὴν ἐσπευσμένη καὶ μονομερῆ ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμιση, χωρὶς πανορθόδοξη ἀπόφαση, τὸ 1924.

Θὰ μνημονεύσουμε μόνον κάποιους σπουδαίους σταθμούς τοῦ ἀντιοικουμενιστικοῦ ἀγῶνος καὶ κατόπιν, ἐπιλεκτικὰ πάλι καὶ ἐνδεικτικὰ, θὰ παρουσιάσουμε μερικές φρικώδεις ὄντως καὶ ἀντορθόδοξες ἀποφάσεις τοῦ λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, ποὺ ὑπέγραψαν δυστυχῶς καὶ οἱ «Ὀρθόδοξοι» ἀντιπρόσωποι, τὶς ὁποῖες φρικώδεις καὶ παναιρετικές ἀποφάσεις θὰ καλύψει καὶ θὰ νομιμοποιήσει τώρα ἢ μέλλουσα νὰ συνέλθει Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος.

Πρῶτος σημαντικὸς σταθμὸς τοῦ ἀντιοικουμενικοῦ ἀγῶνος κατὰ τὴν προηγούμενη δεκαετία εἶναι τὸ πενήντηρο μεγάλο Διορθόδοξο Ἐπιστημονικὸ συνέδριο ποὺ ὀργάνωσαν στὴν Θεσσαλονίκη, ἀπὸ 20-24 Σεπτεμβρίου τοῦ 2004, στὴν μεγάλη Αἴθουσα Τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου, τὸ Τμῆμα Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. καὶ ἡ Ἑταιρεία Ὀρθοδόξων Σπουδῶν. Τὸ θέμα τοῦ Συνεδρίου ἦταν: «Οἰκουμενισμός: Γένεση – Προσδοκίες - Διαψεύσεις». Οἱ πενήντα (50) εἰσηγητὲς ἀπὸ πολλές ὀρθόδοξες ἐκκλησίες καὶ ἀπὸ ὅλες τὶς βαθμίδες τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ πανεπιστημιακῆς ἱεραρχίας ἐκάλυψαν τὸ θέμα σὲ τέσσερις θεματικὲς ἐνότητες: α) Γένεση καὶ ἀνατομία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, β) Ἡ στάση τῶν Ὀρθοδόξων ἔναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, γ) Οἱ Θεολογικοὶ Διάλογοι καὶ τὸ πρόβλημα τῆς Οὐνίας καὶ δ) Θεολογικά, ποιμαντικά καὶ λειτουργικά προβλήματα. Ἐπρόκειτο πράγματι γιὰ μία μοναδικὴ καὶ ἐξονυχιστικὴ ἀνατομία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ποὺ ἐσήμαινε συγχρόνως καὶ μία ἀντικειμενικὴ καὶ ἀμερόληπτη παρουσίαση τοῦ νεωτερικοῦ αὐτοῦ φαινομένου στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ προκαλεῖ ἤδη διαιρέσεις καὶ σχίσματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπιδεινωθοῦν, ἂν ἡ προσεχὴς Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος προχωρήσει στὴν ἐκκλησιολογικὴ του νομιμοποίηση. Ὀρθῶς παρατηρήθηκε ὅτι τὸ Συνέδριο προέβη σὲ ἀπομύθευση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὁ γράφων εἶναι βέβαιος ὅτι πολλοὶ ἀρχιερεῖς δὲν εἶναι ἐπαρκῶς ἐνημερωμένοι γιὰ τὸν μεγάλο αὐτὸ κίνδυνο ποὺ διαβρώνει ἐκ τῶν ἔσω, ἰδιαίτερα τοὺς κληρικούς καὶ θεολόγους, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα τῶν πιστῶν, καὶ θὰ ἄλλαζε ἢ στάση τους, ἂν ἔστω ἀγρυπνώντας καὶ ξενυχτώντας διάβαζαν τὰ «Πρακτικά» αὐτοῦ τοῦ Συνεδρίου, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐκδοθῆ σὲ δύο ὀγκώδεις τόμους στὶς ἐκδόσεις «Θεοδομία» τὸ 2008, καὶ ὑπάρχει ἀκόμη μικρὸς ἀριθμὸς ἀντιτύπων. Θὰ τὰ ἀποστείλουμε δωρεὰν σὲ ὅσους ἀρχιερεῖς μᾶς τὰ ζητήσουν. Ἀπὸ τὶς Προτάσεις τοῦ Συνεδρίου ποὺ περιλαμβάνονται στὰ ἐκτενῆ Πορίσματα στὸ τέλος τοῦ β' τόμου παραθέτουμε ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν δέκα (10), δείγματος χάριν, τὶς τρεῖς (3) πρώτες:

1. Ἐπειδὴ εἶναι πανθομολογούμενο πλέον, μετὰ ἀπὸ ἑκατὸ ἔτη, τὸ ἀνώφελο καὶ ἐπιζήμιον τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας, μὲ ὄρους διομολογιακῆς καὶ διαθρησκειακῆς ἰσότητος καὶ ἰσοπεδώσεως, στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», στοὺς διαχριστιανικούς καὶ στοὺς διαθρησκειακοὺς διαλόγους, προτείνεται νὰ προχωρήσουν καὶ οἱ λοιπὲς αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες σὲ ἀποχώρηση ἀπὸ τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» καὶ σὲ διακοπὴ αὐτοῦ τοῦ εἵδους τῶν διαλόγων. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ δὲν ἀπαιτεῖται πανορθόδοξη ἀπόφαση, ἀφοῦ καὶ ἡ συμμετοχὴ ἀποφασίσθηκε μεμονωμένως. Ὁ μόνος διάλογος ποὺ δικαιολογεῖται βάσει τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως εἶναι ἡ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα τῶν προσερχομένων αὐτοπροαιρέτως νὰ σωθοῦν ἑτεροδόξων καὶ ἑτεροθρήσκων: «Τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ»; ἢ «Τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω»;

2. Νὰ ἀναθεωρήσουν οἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίες, καὶ προπαντὸς ἡ προηγουμένη τῆ τιμῆ καὶ ταῖς πρωτοβουλίας Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, τὶς σχέσεις τους πρὸς τὸν Παπισμὸ, τὸν ὁποῖο ὅλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἀπὸ τὸν Μέγα Φώτιο, μέσω τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, Μάρκου Εὐγενικοῦ, Κολλυβάδων Ἁγίων, μέχρι καὶ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου καὶ τοῦ Γέροντος Ἰουστίνου Πόποβιτς, θεωροῦν ὡς αἵρεση καὶ ὄχι ὡς «ἀδελφὴ ἐκκλησία».

3. Νὰ τηρηθοῦν οἱ ἱεροὶ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἀπαγορεύουν τὴν συμπροσευχὴ μὲ τοὺς ἑτεροδόξους γενικῶς, σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις, καὶ ὄχι μόνο τὴν εὐχαριστιακὴ

συμπροσευχή, ὅπως προβάλλεται ἐσχάτως. Ἡ τήρηση τῶν κανόνων ἐπιβάλλεται κυρίως σὲ θέματα πίστεως καὶ ὄχι μόνον σὲ θέματα διοικήσεως καὶ δικαιοδοσιῶν» [13].

Ὁ δεῦτερος μέγας σταθμὸς τοῦ ἀντιοικουμενιστικοῦ ἀγῶνος, ποὺ εἶχε καὶ καλύτερα ποιμαντικὰ ἀποτελέσματα, ἦταν ἡ σύνταξη καὶ κυκλοφόρηση τὸ 2009 ἀπὸ τὴν ἄτυπη «Σύναξη Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν» τῆς γνωστῆς, περίφημης καὶ ἱστορικῆς «**Ὁμολογίας Πίστεως κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ**». Στὸ ὁμολογιακὸ, ἀγωνιστικὸ, ὀρθοδοξώτατο καὶ πατερικώτατο αὐτὸ κείμενο μὲ ἀπλὰ λόγια, γιὰ νὰ γίνῃ κατανοητὸ ἀπὸ ὅλους τοὺς πιστοὺς, παρουσιάζεται ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν αὐτοσυνειδησία τῆς τὴν ἐκκλησιολογικὴ καὶ γιὰ τὶς αἰρέσεις, παλαιές καὶ νέες, σὲ ἑννέα (9) σύντομες ἐνότητες: 1. Φυλάττουμε ἀμετακίνητα καὶ ἀπαραχάρακτα ὅσα οἱ Σύνοδοι καὶ οἱ Πατέρες ἐθέσπισαν. 2. Διακηρύσσουμε ὅτι ὁ Παπισμὸς εἶναι μήτρα αἰρέσεων καὶ πλανῶν. 3. Τὰ ἴδια ἰσχύουν, σὲ μεγαλύτερο βαθμὸ, γιὰ τὸν Προτεσταντισμὸ, ὁ ὁποῖος ὡς τέκνο τοῦ Παπισμοῦ κληρονόμησε πολλὰς αἰρέσεις, προσέθεσε δὲ πολὺ περισσότερες. 4. Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἀποκατασταθεῖ ἡ κοινωνία μας μὲ τοὺς αἰρετικούς εἶναι ἡ ἐκ μέρους τοῦς ἀποκήρυξη τῆς πλάνης καὶ ἡ μετάνοια, ὥστε νὰ ὑπάρχει ἀληθινὴ ἔνωση καὶ εἰρήνη· ἔνωση μὲ τὴν ἀλήθεια καὶ ὄχι μὲ τὴν πλάνη καὶ τὴν αἵρεση. 5. Ἐφ' ὅσον οἱ αἰρέτικοι ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν στὴν πλάνη, ἀποφεύγουμε τὴν μετ' αὐτῶν κοινωνία, ἰδιαίτερα τὶς συμπροσευχές. 6. Μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἡ Ἐκκλησία σταθερὰ καὶ ἀμετάβλητα εἶχε ἀπορριπτικὴ καὶ καταδικαστικὴ στάση ἔναντι ὅλων τῶν αἰρέσεων. 7. Ὁ διαχριστιανικὸς συγκρητισμὸς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ διευρύνθηκε τώρα καὶ σὲ διαθρησκειακὸ συγκρητισμὸ, ὁ ὁποῖος ἐξισώνει ὅλες τὶς θρησκείες μὲ τὴν μοναδική, θεόθεν ἀποκαλυφθεῖσα ἀπὸ τὸν Χριστὸ θεοσέβεια, θεογνωσία καὶ κατὰ Χριστὸν ζωὴ. 8. Ἐμεῖς πιστεύουμε ὅτι μόνον ἐν τῷ Χριστῷ καὶ ἐν μόνῃ τῇ ἀληθεῖ Ἐκκλησίᾳ, ποὺ εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὑπάρχει δυνατότης σωτηρίας. Οἱ θρησκείες τοῦ κόσμου καὶ οἱ αἰρέσεις ὀδηγοῦν στὴν ἀπώλεια. 9. Ὑπάρχουν προσωπικὲς καὶ συλλογικὲς εὐθύνες τῶν Οἰκουμενιστῶν Ἱεραρχῶν καὶ Θεολόγων, ἀπέναντι στοῦ ὀρθόδοξο πλήρωμα καὶ στοῦ ποίμνιό τους.

Ἡ «Ὁμολογία» ἐκυκλοφορήθη σὲ χιλιάδες ἀντιτύπων· εἶχε σεισμικὴ καὶ τεράστια ἀπήχηση μεταξὺ τῶν πιστῶν [14]. Ὑπογράφηκε ἀπὸ ἕξι ἀρχιερεῖς, ἑκατοντάδες καθηγουμένων, ἱερέων, ἱερομονάχων, ἱεροδιακόνων καὶ μοναχῶν καὶ πολλὰς χιλιάδες λαϊκῶν. Οἱ ὑπογραφὲς ἔφθασαν τὶς σαράντα χιλιάδες (40.000). Ἐθορύβησε καὶ ἐτάραξε τοὺς Οἰκουμενιστάς, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος μὲ ἔγγραφο τοῦ πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο ἐζήτησε ἡ προσεχὴς Ἱεραρχία τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 2009 νὰ ἐπιβάλλει ποινὲς σὲ ὅσους κληρικούς καὶ μοναχοὺς τὴν ὑπέγραψαν, ἀλλὰ, ὅπως ἐλέγχθη, βρῆκε τὶς πόρτες κλειστές. Ὁ ἴδιος δὲν τόλμησε νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Ἀγιορείτες, γιὰτὶ ἦσαν πάμπολλοι αὐτοὶ ποὺ ὑπέγραψαν, περιορίσθηκε δὲ σὲ νουθεσίες καὶ ὀργισμένες ἐπιπλήξεις στὶς μετὰ ταῦτα ἐπισκέψεις του στοῦ Ἁγίου Ὄρους. Τὴν ὀργὴν αὐτὴν τοῦ πατριάρχου καὶ τὸ ἐπισφαλὲς τῶν ἐπιχειρημάτων του ἐσχολίασε ἡ «Σύναξη Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν», μὲ δύο ἐξαιρετικὰ κείμενα: α) Ἡ ὀργὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στὴ Μεγίστη Λαύρα Ἁγίου Ὄρους ἀποκαλύπτει πολλὰ καὶ β) «Οὐκ ἐσμὲν τῶν Πατέρων σοφώτεροι». Τὰ κείμενα αὐτὰ συμ-πληρωθέντα ἀπὸ δύο ἀντιοικουμενιστικὰ κείμενα τοῦ μεγάλου λογοτέχνου καὶ ἀγιογράφου καὶ μεγάλου προμάχου καὶ ὑπερασπιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Φώτη Κόντογλου ἐξεδόθησαν καὶ ἐκυκλοφορήθησαν σὲ μεγάλο ἀριθμὸ ἀντιτύπων σὲ ὠραῖο ἐγχρωμὸ τεύχος μὲ φωτογραφίες ἀπὸ συμπροσευχὲς καὶ συναντήσεις τῶν Οἰκουμενιστῶν ἀπὸ τὴν «Σύναξη Ὁρθοδόξων Ρωμηῶν "Φώτης Κόντογλου"» (Τρίκαλα 2011) καὶ μὲ πρόλογο τοῦ ἀγωνιστοῦ καὶ ὁμολογητοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Ἀναστασίου, Προηγουμένου Ἱ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου [15].

Τὸ πόσο ἐνόχλησε ἡ «Ὁμολογία Πίστεως» τοὺς Οἰκουμενιστάς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν γεμάτη μῖσος, ἐμπάθεια, δηλητήριο καὶ κακία ἀναφορὰ ποὺ ἔκανε ὁ Π. Καλαϊτζίδης, διευθυντῆς

τῆς μεταπατερικῆς-αἰρετικῆς «Ἀκαδημίας Θεολογικῶν Σπουδῶν» τοῦ Βόλου, κλείνοντας τὸ Συνέδριο, ποὺ διοργανώθηκε στὸ Παρίσι (18-20) Ὀκτωβρίου 2012 ἀπὸ τὸ Ἰνστιτοῦτο Ὁρθόδοξης Θεολογίας τοῦ Ἁγίου Σεργίου καὶ τὸ Centre Oecuménique τοῦ Πανεπι-στημίου τῆς Leuven σὲ συνεργασία μὲ τὸ College des Barnardins καὶ τὸ περιοδικὸ Contacts. Τὸ θέμα τοῦ Συνεδρίου ἦταν «Comprendre les enjeux du prochain Concile de l' Église orthodoxe». Τὰ Πρακτικὰ τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ αὐτοῦ Συνεδρίου ἐκυκλοφορήθηκαν μεταφρασμένα στὴν ἑλληνικὴ ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις «Ἐν πλῶ» τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2015, μὲ τίτλο «Καιρὸς συνεσταλμένος τὸ λοιπὸν... Ἡ μέλλουσα Πανορθόδοξη Σύνοδος. Ζητήματα-Διλήμματα-Προοπτικές». Ἡ ἔλλειψη θεολογικῶν ἐπιχειρημάτων ὠθεῖ τὸ ἐν λόγω προβεβλημένο στέλεχος τῶν Οἰκουμενιστῶν σὲ ὕβρεις καὶ ἀπαξιωτικὸς χαρακτηρισμοὺς καὶ δείχνει ἐμφανῶς πρὸς τὰ ποῦ πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν οἱ ἀκραῖοι, οἱ φονταμενταλιστὲς καὶ οἱ φανατικοί. Παραθέτουμε ὅσα εἶπε σὲ ὑποσημείωση [16]. Ζητεῖ μάλιστα νὰ ληφθοῦν καὶ μέτρα ἐναντίον μας. Καὶ ἡ καλὴ μας σύνοδος δὲν τοῦ χαλᾶ τὸ χατήρι. Νά τοὺς χαιρόμαστε!

Στὴν δεκαετία ποὺ διατρέχουμε ἀξίζει νὰ μνημονεύσουμε, ἀνάμεσα σὲ πολλὰ ἄλλες, μερικὲς ἀκόμη σημαντικὲς ἀντιοικουμενιστικὲς ἐνέργειες. Κατὰ τὸ 2014 Ἁγιορεῖτες Πατέρες ποὺ ξεπερνοῦν τοὺς 150 καὶ ἀπὸ τὶς Ἱερὰς Μονὰς καὶ ἀπὸ τὶς Σκήτες καὶ ἀπὸ τὰ Κελλιά, ἐκυκλοφόρησαν καὶ ὑπέγραψαν μνημειώδη ἔκδοση, πεπτοικιλμένη μὲ σπάνιες φωτογραφίες ἀπὸ συμπροσευχὲς καὶ ἄλλες ἐκδηλώσεις Οἰκουμενιστῶν, μὲ τίτλο: «Ἅγιον Ὅρος. Διαχρονικὴ μαρτυρία στοὺς ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς Πίστεως». Στὴν ἔκδοση αὕτη, ποὺ εἶχε ἐπίσης μεγάλη διάδοση καὶ ἀπήχηση, παρουσιάζεται ἐντυπωσιακὸ καὶ ἐν πολλοῖς ἄγνωστο ὑλικὸ στὶς ἐξῆς ἐνότητες: α) Οἱ Ἅγιοι Ὅσιομάρτυρες οἱ ὑπὸ Λατινοφρόνων μαρτυρήσαντες β) Ἡ διαχρονικὴ ὁμολογιακὴ μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ἡ σημερινὴ ἀπουσία καὶ σιωπὴ του γ) Διμερὴς Διάλογος Ὁρθοδόξων Ρωμαιοκαθολικῶν, δ) Ὁ Διάλογος στὰ πλαίσια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου «Ἐκκλησιῶν», ε) Συμπροσευχὲς μὲ ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροθρήσκους, στ) Διαχρονικὴ καταδίκη τοῦ Παπισμοῦ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ζ) Οἱ Ἁγιορεῖτες γιὰ τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους-Μονοφυσίτες, η) Ἀξιομνημόνευτα Ὁμολογιακὰ Ἁγιορειτικὰ κείμενα θ) Κραυγὴ ἀγωνίας συγχρόνων Ἁγιορειτῶν Πατέρων ι) Ὁμολογιακὴ στάση Ἁγιορείτου Γέροντος ια) Ἐπίλογος ιβ) Ἔκτακτο Παράρτημα. Ὁ πάπας Φραγκίσκος στὸ Φανάρι [17].

Ὅπως προηγουμένως εἶπαμε, ἡ «Ὁμολογία Πίστεως κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ» προκάλεσε ἐντυπωσιακὴ ἀφύπνιση. Σκεπτόμασταν δὲ ὅτι μετὰ παρέλευση τόσων ἐτῶν, ἀπὸ τὸ 2009 ἐχρειάζετο μία ἀνανέωση καὶ ἐνίσχυση ἐκείνου τοῦ κειμένου. Ὡς ἀπὸ Θεοῦ ἀπάντηση σ' αὐτοὺς τοὺς λογισμοὺς μᾶς ἦλθε ἕνα ἐξαιρετικὸ κείμενο «Νέας Ὁμολογίας κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ» ποὺ συνέταξε καὶ ἐκυκλοφόρησε τὸ 2015 ἡ Ρουμανικὴ Σκῆτη τοῦ Τιμίου Προδρόμου στὸ Ἅγιον Ὅρος, ἡ ὁποία ἀνήκει στὴν Ἱερὰ Μονὴ Μεγίστης Λαύρας. Τὸ κείμενο αὐτό, ὑπογεγραμμένο ἀπὸ ὅλους τοὺς μονα-χοὺς τῆς Σκήτης, πάνω ἀπὸ τριάντα, μετὰ τῶν προεστώτων καὶ πνευματικῶν τῆς, ἐκυκλοφορήθη ρουμανιστὶ στὴν Ρουμανία καὶ προεκάλεσε εὐφροσύνη στοὺς Ὁρθοδόξους, ἀλλὰ καὶ ὀργὴ καὶ κατασχύνη στοὺς Οἰκουμενιστὰς. Τὸ κείμενο, μεταφρασμένο στὰ ἑλληνικὰ ἀποδέχθηκε καὶ ἐπήνεσε ἡ «Σύναξις Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν», τὸ ὑπέγραψε ὡς ἰδικόν τῆς διὰ τῶν ἐκπροσώπων τῆς καὶ τὸ ἐδημοσίευσε στὸν ἐντυπο καὶ ἠλεκτρονικὸ τύπο γιὰ νὰ τὸ ὑπογράψουν ὅσοι ἐπιθυμοῦν. [18]

Ὡς τελευταία, ἀλλὰ πολὺ σημαντικὴ ἐνέργεια κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πρέπει νὰ μνημονεύσουμε κείμενο ποὺ ἐτοίμασε ἡ «Σύναξις Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν» μὲ τίτλο «Ἡ Νέα Ἐκκλησιολογία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου». Τὸ κείμενο αὐτό εἶναι σημαντικό, διότι ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος μὲ βάση κείμενα καὶ δηλώσεις του, ἔχει ἀπορρίψει τὴν παραδοσιακὴ πατερικὴ ἐκκλησιολογία, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ μόνη Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, καὶ ἔχει

άσπασθῆ τὴν διευρυμένη ἐκκλησιολογία, ποὺ περιλαμβάνει καὶ τοὺς αἰρετικούς, ὡς καὶ τὴν βαπτισματικὴ θεολογία τοῦ μητροπολίτου Περγάμου, βάσει τῆς ὁποίας ὅσοι εἶναι βαπτισμένοι, ἀκόμη καὶ οἱ αἰρετικοί, ἀνήκουν στὴν Ἐκκλησία. Δυστυχῶς αὐτὴν τὴν νέα αἰρετικὴ ἐκκλησιολογία προσπαθοῦν νὰ περάσουν καὶ νὰ τῆς δώσουν πανορθόδοξο κύρος ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν νεωτερίζοντες Οἰκουμενισταὶ στὴν προσεχῆ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο. Τὸ κείμενο ὑπογράφηκε ἀπὸ ὀκτῶ ἀρχιερεῖς, ἀπὸ ἑκατοντάδες κληρικούς καὶ μοναχοὺς καὶ χιλιάδες λαϊκοὺς. Δημοσιεύθηκε στὸν ἐντυπο καὶ ἠλεκτρονικὸ τύπο, κυκλοφορήθηκε δὲ καὶ σὲ ἰδιαίτερο τεῦχος σὲ χιλιάδες ἀντιτύπων ἀπὸ τὴν «Σύναξη Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν» μαζὶ μὲ ἄλλα ἐπίκαιρα ὁμολογιακὰ κείμενα, ὅπως τὴν συνέντευξη τοῦ Ἁγιορείτου Γέροντος Γαβριὴλ μὲ θέμα «Πάπας καὶ Οἰκουμενισμός», τὴν γνώμη τοῦ Γέροντος Ἱερομονάχου Εὐθυμίου τῆς Ἱερᾶς Καλύβης Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ Καψάλας γιὰ τὸν Οἰκουμενισμό, παρουσίαση τῆς ἐκδόσεως τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων «Ἅγιον Ὅρος. Διαχρονικὴ μαρτυρία στοὺς ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς πίστεως» κ.ἄ [19].

9. Προσθαιρέσεις καὶ ἀλλαγές στὸ συνοδικὸ κείμενο προσβάλλουν τὴν ἐκκλησιολογικὴ μας ταυτότητα.

Μετὰ τὴν ἐνδεικτικὴ καὶ δειγματοληπτικὴ παρουσίαση τῆς ἀπόρριψης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὸν ὁποῖο, παρὰ ταῦτα ἐκβιαστικά, μὲ τὸ ζόρι, πάει νὰ ἀναγνωρίσει ἡ δῆθεν Ἁγία καὶ Μεγάλη Πανορθόδοξη Σύνοδος, καὶ μάλιστα ἀποκρύπτοντας καὶ καταργώντας τὸν τίτλο «Οἰκουμενικὴ Κίνηση», ὥστε νὰ μὴ πάρουν εἶδηση οὔτε οἱ ἱεράρχες οὔτε οἱ πιστοί, ἄς παρακολουθήσουμε καὶ τὶς ἄλλες σημαντικὲς ἀπώλειες μὲ τὶς προσθαιρέσεις καὶ νοθεύσεις ποὺ ἔκανε ἡ Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ ἀποδέχθηκε ἡ Ε΄ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξη Διάσκεψη. Στὴν ἀρχὴ τοῦ ξεχωριστοῦ κειμένου «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησης», ποὺ τώρα συγχωνεύθηκε μὲ τὸ ἄλλο, στὴν πρώτη κιόλας παράγραφο ὑπῆρχε ἡ πανηγυρικὴ διακήρυξη ὅτι «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐν τῇ βαθείᾳ πεποιθήσει καὶ ἐκκλησιαστικῇ αὐτοσυνειδησίᾳ ὅτι ἀποτελεῖ τὸν φορέα καὶ δίδει τὴν μαρτυρίαν τῆς πίστεως καὶ τῆς παραδόσεως τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἀκραδάντως πιστεύει ὅτι κατέχει κεντρικὴν θέσιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς προωθήσεως τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν ἐντὸς τοῦ συγχρόνου κόσμου». Στὰ δύο σχετικὰ μὲ τὸν Οἰκουμενισμό κείμενα ἐκφραζόταν δύο φορές ἡ αὐτοσυνειδησία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅτι δηλαδὴ αὐτὴ εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία· στὸ κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον» μὲ τὴν φράση «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὡς οὔσα ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ, καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία» καὶ στὸ ἄλλο γιὰ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση ποὺ παραθέσαμε μὲ τὴν φράση «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν τῇ βαθείᾳ πεποιθήσει καὶ ἐκκλησιαστικῇ αὐτοσυνειδησίᾳ ὅτι ἀποτελεῖ τὸν φορέα καὶ δίδει τὴν μαρτυρίαν τῆς πίστεως καὶ τῆς παραδόσεως τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας».

Δὲν ἦταν καλύτερο, ἐμφαντικώτερο, ἀποτελεσματικώτερο τὸ ὅτι δύο φορές σὲ δύο σχετικὰ μὲ τὸν Οἰκουμενισμό κείμενα, τονίζαμε τὴν ἐκκλησιολογικὴ μας αὐτοσυνειδησία; Γιατὶ ἐνοχλήθηκαν οἱ νέοι οἰκουμενίζοντες συντάκτες, «διορθωτές» καὶ «βελτιωτές» καὶ ἔκοψαν τὴ μία, κολοβώνοντας καὶ κακοποιώντας τὰ προηγούμενα κείμενα; Πρέπει ἐδῶ νὰ ποῦμε ὅτι κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς Οἰκουμενικῆς Κίνησης, ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν ἴδρυση τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» (1948) οἱ Ὁρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι συμμετέχοντας σὲ Συνέδρια καὶ Συνελεύσεις κατέθεσαν σαφέστατες κοινὲς Δηλώσεις, ἱστορικὰ ὄντως κείμενα, ὅπου ἐξέφραζαν τὴν αὐτοσυνειδησία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ ἔγινε στὴν Λωζάνη (1927), στὸ Ἐδιμβούργο (1937), στὴ Λούνδ (1952), στὸ Ἔβανστον (1954), καὶ στὸ Νέο Δελχί (1961). Εἰδικῶς δὲ γιὰ τὸ θέμα τοῦ Πάσχα στὴ Ναϊρόμπι (1975).

Δὲν ἐδίσταζαν νὰ ἐπικρίνουν τὴν «περικεκτικὴ» γλῶσσα τῶν κειμένων, ἢ ὅποια ἐπέτρεπε «νὰ ὑποκρύπτονται ὑπὸ τὰς αὐτὰς λέξεις δύο νοήματα καὶ δύο διάφοροι ἀντιλήψεις καὶ ἐξηγήσεις τῶν κοινῆ παραδεκτῶν γενομένων προτάσεων, οὐδὲ δύναται ποτὲ Ὁρθόδοξος νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἔνωση στήριζομένη ἐπὶ διαφορουμένων προτάσεων εἶναι παραμόνιμος» [20]. Τὸ σημαντικότερο ὅμως εἶναι ὅτι ἀπορρίπτουν τὴν διευρυμένη ἐκκλησιολογία τῶν Προτεσταντῶν, εὐθαρσῶς μὲ ἰδιαίτερες «Δηλώσεις» διετύπωναν τὴν αὐτοσυνειδησία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐνδεικτικὰ παραθέτουμε μικρὰ ἀποσπάσματα:

Στὴν Λωζάνη (1927): Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν ἔνωσην περιοριζομένην εἰς ἐλάχιστα κοινὰ σημεῖα, διότι κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὅπου ἐλλείπει ἢ ὀλοκληρία τῆς πίστεως, ἐκεῖ οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξει κοινωνία ἐν τοῖς μυστηρίοις. Οὐδὲ δύναται ἐν προκειμένῳ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἢ ἐν ἄλλοις περιστάσεσιν ἰσχύουσα ἀρχὴ τῆς οἰκονομίας, τὴν ὅποιαν πολλακίς ἐπέδειξεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πρὸς τοὺς ἐπιστρέφοντας εἰς αὐτήν» [21].

Στὸ Ἐδιμβούργο (1937): «Θέλομεν νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι ἡμεῖς ἐμμένομεν εἰς τοῦτο, ὅτι ἡ μυστηριακὴ κοινωνία (Intercommunio) πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς τὸ ἐπιστέγασμα γνησίας καὶ πραγματικῆς ἐνώσεως, ἐφ' ὅσον θὰ ἔχη αὕτη ἐπιτευχθῆ διὰ θεμελιώδους συμφωνίας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως. Μυστηριακὴ ἐπικοινωνία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λογισθῇ ὡς μέσον πρὸς ἔνωσην Ἐκκλησιῶν»[22].

Στὴ Λούνδ (1952): «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία γνωρίζει καὶ διακηρύττει... ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ὅλη καὶ μόνη Ἐκκλησία, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐντολοδόχος τῶν Ἀποστόλων... Ἦλθομεν ἐδῶ ὄχι νὰ ἐπικρίνωμεν ἄλλας Ἐκκλησίας, ἀλλὰ διὰ νὰ τὰς βοηθήσωμεν νὰ ἴδουν τὴν ἀλήθειαν, νὰ διαφωτίσωμεν τὴν σκέψιν των μὲ ἀδελφικὸν τρόπον, πληροφοροῦντες αὐτὰς περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἣτις εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀναλλοίωτος ἀπὸ τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς»[23].

Εἰς Ἐβανστον (1954): «Ἐν συμπεράσματι ὀφείλομεν νὰ διαδηλώσωμεν τὴν βαθεῖαν ἡμῶν πεποίθησιν ὅτι μόνον ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διεφύλαξε πλήρη καὶ ἄθικτον «τὴν ἄπαξ παραδοθεῖσαν τοῖς ἁγίοις πίστιν». Ὅχι ἔνεκεν τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν ἀξιομισθίας, ἀλλὰ διότι εὐαρεστεῖται ὁ Θεὸς ὅταν διατηρῇ «τὸν θησαυρὸν Αὐτοῦ ἐν ὄστρακίνοις σκεύεσιν» ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἧ τοῦ Θεοῦ» (Β' Κορ. 4, 7) [24].

Εἰς Νέον Δελχί (1961): «Διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους τὸ βασικὸν Οἰκουμενικὸν πρόβλημα εἶναι τὸ τοῦ σχίσματος. Οἱ Ὁρθόδοξοι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δεχθῶν τὴν ἰδέαν «τῆς ἰσότητος τῶν ὁμολογιῶν» καὶ δὲν δύναται νὰ ὀραματισθοῦν Χριστιανικὴν ἐπανένωσην ὡς ἀπλήν πανομολογιακὴν διευθέτησιν. ... Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν εἶναι μία τῶν ὁμολογιῶν, μία μεταξὺ τῶν πολλῶν. Διότι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἀκριβῶς ἡ Ἐκκλησία» [25].

Συγκινεῖται κανεὶς, ὅταν διαβάσει τις σαφέστατες αὐτὲς «Δηλώσεις» καὶ καυχᾶται γιὰ τοὺς τότε ἐκπροσώπους μας στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι. Λυπᾶται δὲ καὶ ντρέπεται, γιὰτὶ μετὰ τὸ Νέο Δελχί (1961) ὄχι μόνον ἔπαυσαν οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ καταθέτουν κοινὲς «Δηλώσεις», ἀλλὰ σὲ Γενικὲς Συνελεύσεις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ὅπως στὸ Πόρτο Ἀλέγκρε τῆς Βραζιλίας (2006) καὶ στὸ Πουσάν τῆς Νοτίου Κορέας (2013) ὑπέγραψαν μαζὶ μὲ τοὺς Προτεστάντες ἀπαράδεκτα κείμενα, στὰ ὅποια προσβάλλουν καὶ ἀπορρίπτουν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογία.

Γνωρίζοντας, λοιπὸν αὐτὴν τὴν φρικτὴν προδοσίαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ποὺ συντελέσθηκε τις τελευταῖες δεκαετίες στὸ λεγόμενον «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν», τὰ ἴδια πρόσωπα κατευθύνουν τὴν σύνταξιν καὶ ἀποδοχὴν τῶν κειμένων τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, γι' αὐτὸ φροντίζουν ἀπὸ τῆς μίας πλευρᾶς μὲ διαφοροῦμένην καὶ ἀσαφῆ γλῶσσαν, ποὺ

διδάχθηκαν εκεί, και από την άλλη με άφαίρεση κειμένων και προσθήκη άλλων να συσκοτίσουν και να μειώσουν την έκφραση της αυτοσυνειδησίας της Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, αλλά και να άθωωθούν από Πανορθόδοξη Σύνοδο για τὰ προδοτικά κείμενα που υπέγραψαν. Δέν ήθελαν στα κείμενα της Συνόδου να υπάρχει δύο φορές αυτή ή αυτοσυνειδησία, γι' αυτό την περιέκοψαν. Ἐπειδή μάλιστα αυτή ή δεύτερη φορά στο κείμενο για την Οίκουμενική Κίνηση ένοχλοῦσε τούς Προτεστάντες του «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιών», αλλά ένοχοποιούσε και τούς ίδιους που υπέγραψαν και δέχθηκαν κείμενα με νέα έκκλησιολογία. Περί του ότι δέν αυτή ή Ὁρθόδοξη αυτοσυνειδησία ένοχλοῦσε τούς Προτεστάντες και τούς έξ ήμῶν προθύμους Οίκουμενιστάς προκύπτει από την τότε ειλικρινή έκτίμηση του π. Γεωργίου Τσέση, προβεβλημένου στελέχους του Οίκουμενικού Πατριαρχείου, τώρα δέν και μέλους της πατριαρχικής αντιπροσωπίας, στην προσυνοδική διαδικασία, ό όποιος άναφερόμενος στο κείμενο «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία και Οίκουμενική Κίνησης» που του άλλαξαν τὰ φῶτα και άφήρεσαν και τὸ πρώτο του άρθρο, γράφει ότι τὸ κείμενο αυτό υπογράμμισε μιὰ αλήθεια, ή όποία μέχρι τὸ τέλος της δεκαετίας του πενήντα, μέχρι δηλαδή τὸ Νέο Δελχί (1961) βρισκόταν πάντοτε στο έπίκεντρο του οίκουμενικού διαλόγου, για την όποία όμως από τότε δέν έγινε σαφής μνεία. Και έπεξηγώντας ποιά είναι αυτή ή αλήθεια που έγκαταλείφθηκε γράφει έπί λέξει:

«Πρόκειται για την βαθειά πεποίθηση της Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ότι είναι φορεῦς και μάρτυς της πίστεως και της παραδόσεως της Μιάς, Ἁγίας, Καθολικής και Ἄποστολικής Ἐκκλησίας. Τὸ κείμενο τουτο τονίζει ότι ή Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, πιστή στην έκκλησιολογία της, στην ταυτότητα της έσωτερικής δομής της και στην έκκλησιαστική της συνείδηση, άπορρίπτει την ιδέα της «ισότητος τῶν Ὁμολογιῶν» και δέν μπορεί να διανοηθεί την ένότητα της Ἐκκλησίας σαν ένα είδος διομολογιακής προσαρμογής. Ἔτσι ή ένότης που άναζητεΐται μέσα στο Συμβούλιο δέν μπορεί να είναι προίόν θεολογικῶν συμφωνιῶν μόνο, γιατί ό Θεός «καλεΐ τὸν άνθρωπον εΐς την έν τῷ Μυστηρίῳ και τῇ Παραδόσει της πίστεως βιουμένην ένότητα έν τῇ Ὁρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ». Δέν υπάρχει άμφιβολία ότι ή υπενθύμιση αυτή θα άπογοητεύσει πολλούς οίκουμενικούς εταίρους και θα έμπλέξει τὸν θεολογικό διάλογο. Μ' όλα ταῦτα, πρόκειται για μιὰ πραγματικότητα με την όποία πρέπει κανείς να προσαρμοστεΐ, για να άποφευχθούν οί παγίδες ένός φτηνού οίκουμενισμού» [26].

Αὐτήν λοιπόν την πραγματικότητα της βαθιάς και άδιαπραγμάτευτης συνείδησης για την έκκλησιολογική μας ταυτότητα άγνοοῦν και οί τὰ πρώτα φέροντες της Συνόδου, δέν προσαρμόζονται και πέφτουν στις παγίδες ένός φτηνού Οίκουμενισμού, χάριν του όποιου κατέστρεψαν και ένόθευσαν αυτό τὸ κείμενο στο όποίο άναφέρεται ό π. Γεώργιος, έντασσόμενος όμως και αυτός τώρα άδιαμαρτύρητα στους φτηνούς Οίκουμενιστάς.

10. Τὸ παναιρετικό «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» άποτιμᾶται θετικά.

Πρὶν παρουσιάσουμε ένδεικτικά όσα φρικῶδη και προδοτικά κείμενα υπεγράφησαν στις δύο τελευταίες Γενικές Συνελεύσεις του λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», στο Πόρτο Ἀλέγκρε (2006) και στο Πουσάν (2013), πρέπει να δοῦμε πῶς έκτιμᾶ τὸ προσυνοδικὸ κείμενο γενικά τὸ έν λόγω Συμβούλιο και την συμμετοχή τῶν Ὁρθόδοξων εΐς αυτό. Παραλαμβάνει όσα θετικά έλεγε τὸ προηγούμενο κείμενο, τὸ όποίο και τότε (1986) δέν θέλησε να έκφράσει με ακρίβεια και σαφήνεια άπόλυτη την έκκλησιολογική μας αυτοσυνειδησία, όπως την εξέφραζαν οί μέχρι του Ν. Δελχί (1961) «Δηλώσεις» τῶν Ὁρθόδοξων.

Ἄντι όμως τώρα μετά την γενικευμένη αντίδραση έναντίον του Οίκουμενισμού, τις άποχωρήσεις τῶν Ἐκκλησιῶν, τούς ένδοιασμούς και τις έπιφυλάξεις, να είναι πιό συκρατημένοι οί συντάκτες και να λαμβάνουν υπ' ὄψιν αυτήν την πραγματικότητα, αυτοί περιφρονοῦν αυτήν την ύγιή έκκλησιολογική αυτοσυνειδησία, προβάλλουν και έπαινοῦν την δράση και τις άποφάσεις του Συμβουλίου, άκόμη και άπαράδεκτα κείμενα που έτοίμασε ή

Ἐπιτροπή «Πίστις καὶ Τάξις», ὅπως τὸ περίφημο ΒΕΜ τῆς Λίμας τοῦ 1982, (Βάπτισμα - Εὐχαριστία - Ἱερωσύνη), ποῦ ὑπέστη σφοδρότατη κριτικὴ ἀπὸ πλευρᾶς Ὁρθοδόξων. Ἔτσι στὴν παράγραφο 16 τοῦ νέου ἐνοποιημένου κειμένου, ἀφοῦ προστίθενται τὰ ὀνόματα καὶ ἄλλων διαχριστιανικῶν ὀργανισμῶν καὶ περιφερειακῶν ὀργάνων, ὅπως ἡ Διάσκεψη τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν (Κ.Ε.Κ) καὶ τὸ Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν Μέσης Ἀνατολῆς (Σ.Ε.Μ.Α), ποῦ δὲν ἐμνημοεύοντο στὸ προηγούμενο κείμενο, γίνεται θετικὴ ἀξιολόγηση ὄλων μὲ τὴ φράση «Ταῦτα μετὰ τοῦ ΠΣΕ πληροῦν σημαντικὴν ἀποστολὴν διὰ τὴν προώθησιν τῆς ἐνότητος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου», ἐνῶ ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς οὔτε στὴν ἐνότητα τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου βοηθοῦν, ὅπως ἔδειξε ἡ ἀποτυχία τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων καὶ ἡ περιφρόνηση βασικῶν δογμάτων καὶ διδασκαλιῶν τῆς Ἐκκλησίας (Ἱερωσύνη γυναικῶν, γάμος ὁμοφυλοφίλων καὶ πλεῖστα ἄλλα) συγχρόνως δὲ διασποῦν τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι ὀρθῶς ἀντιδρῶν στὴν διαβρωτικὴ καὶ ἀντορθόδοξη δρᾶση τοῦ Συμβουλίου.

Ἔτσι π.χ. στὴν ἴδια παράγραφο, ἐπειδὴ συνειρμικὰ ἔρχεται στὴ σκέψη ἡ ἐξ αἰτίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ διαίρεση τῶν Ὁρθοδόξων, γίνεται ἀναφορὰ στὴν ἀποχώρηση ἀπὸ τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν Γεωργίας καὶ Βουλγαρίας. Παρατρέχουν ἀφιλάδελα, χωρὶς νὰ σχολιάζουν αὐτὴν τὴν ἀποχώρηση μὲ τὴν ἀστεία δικαιολογία ὅτι «ἔχουν ἴδιαν γνώμην περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», ἐνῶ τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἔχουν ἀρνητικὴ γνώμη, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει καὶ πλῆθος πιστῶν τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἔχουν ἀποφασίσει εἰς τὰ τῆς διαδικασίας τῆς Συνόδου, ὅτι οἱ ἀποφάσεις θὰ λαμβάνονται ὁμοφώνως, δὲν ἀντιλαμβάνονται οἱ ἔξυπνοι νόες τοῦ κειμένου ὅτι ἡ μὴ σύμφωνη γνώμη ὄχι μιᾶς, ποῦ καὶ αὐτὸ θὰ ἀρκοῦσε, ἀλλὰ δύο Ἐκκλησιῶν, καὶ μακάρι νὰ ὑπάρξουν καὶ ἄλλες, ἀχρηστεύει, καὶ ἀκυρώνει ὅσα λέγουν στὸ κείμενο ὑπὲρ τοῦ περιέργου ἐκκλησιολογικῶν Συμβουλίου καὶ τῆς ἀνάγκης συμμετοχῆς εἰς αὐτό. Ἀποτελεῖ αὐτονόητη καὶ ἀναμενόμενη συνέπεια γιὰ τὶς δύο αὐτὲς Ἐκκλησίες, ποῦ θὰ διασώσουν τὴν ἐκκλησιολογικὴ αὐτοσυνειδησία τῶν Ὁρθοδόξων καὶ θὰ ἐφελκύσουν εὐγνώμονες εὐχαριστίες, ἂν δὲν δεχθοῦν καὶ ἀπορρίψουν τὸ προσυνοδικὸ αὐτὸ κείμενο, ὅπως ἤδη φαίνεται νὰ ἔχει ἀποφασίσει, σύμφωνα μὲ τὶς εἰδήσεις, ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας.

Θυμοῦνται στὴν παράγραφο 18 καὶ μνημονεύουν ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πιστὴ εἰς τὴν ἐκκλησιολογία αὐτῆς εἰς τὴν ταυτότητα τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῆς δομῆς καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, συμμετέχουσα ἐν τῷ ὀργανισμῷ τοῦ Π.Σ.Ε οὐδόλως ἀποδέχεται τὴν ἰδέαν τῆς «ἰσότητος τῶν ὁμολογιῶν» καὶ οὐδόλως δύναται νὰ δεχθῆ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ὡς τινα διομολογιακὴν προσαρμογὴν». Εἶναι εὐχάριστο καὶ θετικὸ τὸ ὅτι ἀντιγράφουν ἐδῶ μία θέση ἀπὸ τὴν Δήλωση τῶν Ὁρθοδόξων στὸ Νέο Δελχί (1961). Θὰ ἦταν ὅμως περισσότερο εὐχάριστο καὶ συνεπές, ἂν ἐτόνιζαν καὶ αὐτὸ ποῦ ἐπισημαίνουν ὅλες οἱ Δηλώσεις μέχρι τὸ Νέο Δελχί, ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἀποκατασταθεῖ ἡ ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν εἶναι νὰ ἐπιστρέψουν οἱ ἑτερόδοξοι εἰς τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τῆς ἐκεῖ παρουσίας τῶν Ὁρθοδόξων, νὰ βοηθήσουν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστροφὴν. Διαφορετικὰ τὸ γεγονός τῆς συμμετοχῆς μας σὲ ἕνα Συμβούλιο αἰρετικῶν προσβάλλει τὴν ἐκκλησιολογικὴ μας ταυτότητα, ἐξευτελίζει τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία «αὐτὸ τὸ πανάχραντον Θεανθρώπινον σῶμα καὶ ὀργανισμὸν τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ»[27], ὅπως ἐκτιμᾷ ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Δὲν εἶναι λοιπὸν καθόλου «πιστὴ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τὴν ἐκκλησιολογίαν αὐτῆς οὔτε εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων».

Θὰ διενοεῖτο ποτὲ κανεὶς στὴν ἀρχαία ἐκκλησίαν νὰ συμμετέχει σὲ Παγκόσμιο Συμβούλιο αἰρετικῶν, Ἀρειανῶν, Πνευματομάχων, Μονοφυσιστῶν, Εἰκονομάχων καὶ νὰ ὀνομάζει ὅλες αὐτὲς τὶς αἱρέσεις ἐκκλησίες; Αὐτὴ εἶναι ἡ πιστότητα στὴν ἐκκλησιολογία καὶ διδασκαλία τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας;

Υπήρξε ποτέ τέτοιος τερατώδης οργανισμός, που να συνενώνει τις πιο φρικτές αιώσεις σε ένα σώμα με την Αγία του Χριστού Εκκλησία; Καί ἐπειδὴ μνημονεύουν καὶ τὶς ἑπτὰ Ἁγίες Οἰκουμενικὲς Συνόδους, δὲν γνωρίζουν οἱ προσυνοδικοὶ Πατέρες καὶ ἀδελφοί, ὅτι στὴν συνείδηση τῶν Ὁρθοδόξων ὑπάρχουν ἑννέα (9) Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, προστιθεμένων στίς ἑπτὰ καὶ τῶν δύο μεταγενεστέρων μεγάλων Συνόδων τῆς ἐπὶ Μ. Φωτίου τὸ 879 μ.Χ. καὶ τῆς ἐπὶ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ τὸ 1451; Ἔγινε τόσος θόρυβος πανορθόδοξως γιὰ τὴν ἀναγνώριση τῶν δύο Συνόδων ὡς οἰκουμενικῶν, ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη Πειραιῶς τὶς ἐνέταξε ὡς οἰκουμενικὲς στὸ ἑορτολόγιο τῆς Ἐκκλησίας, ἐγράφησαν σχετικὲς ἀκολουθίες καὶ ἀγιογραφήθηκαν εἰκόνες, ἐτοιμάσθηκαν ἐξαιρετικὲς εἰσηγήσεις ἀπὸ λογίους ἱεράρχας μὲ ἀπόφαση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ ἀναγνωσθοῦν στὴν σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, καὶ τὸ σημαντικώτερο: ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Σερβικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μεταξὺ τῶν προτάσεων τῆς γιὰ τὰ συνοδικὰ κείμενα, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη διὰ τοῦ Πατριάρχου Σερβίας κ. Εἰρηναίου ζητεῖ νὰ ἀναγνωρίσει ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος ὡς Οἰκουμενικὲς τὶς προαναφερθεῖσες Συνόδους. Γιατὶ αὐτὴ ἡ ἐκκωφαντικὴ σιωπὴ καὶ παραθεώρηση τῆς προτάσεως μιᾶς τοπικῆς συνόδου, ἀλλὰ καὶ τὶς διαχρονικῆς συνειδήσεως τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας; Ἡ ἀπάντηση εἶναι γνωστὴ καὶ ἔχει ἐπισημανθῆ ἀπὸ πολλοὺς· γιὰ νὰ μὴ δυσανεστηθοῦν οἱ Παπικοί, ἡ «ἀδελφὴ Ἐκκλησία» τῆς Ρώμης, αἰρέσεις τῆς ὁποίας κατεδίκασαν οἱ δύο τελευταῖες Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, ἡ ὀγδόη (879) καὶ ἡ ἐνάτη (1351).

Στὴν παράγραφο 19 ἐπαινετικὰ καὶ πάλι ἀναφέρεται τὸ κείμενο στὴ συμμετοχὴ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» καὶ κάνουν τὸ λάθος οἱ συντάκτες νὰ μνημονεύσουν θετικὰ τὴν Δήλωση τοῦ Toronto (1950). Γράφουν: «Ἐχουν (οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι) βαθεῖαν τὴν πεποίθησιν ὅτι αἱ ἐκκλησιολογικαὶ προϋποθέσεις τῆς Δηλώσεως τοῦ Τορόντο (1950), τιλοφορουμένης «Ἡ Ἐκκλησία, αἱ Ἐκκλησίαι καὶ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν» εἶναι κεφαλαιώδους σημασίας διὰ τὴν Ὁρθόδοξον συμμετοχὴν εἰς τὸ Συμβούλιον». Ἐκτὸς τοῦ ὅτι καὶ μόνο ὁ τίτλος τῆς «Δηλώσεως» ἐκφράζει ἀπόλυτα τὴν Προτεσταντικὴ ἐκκλησιολογία καὶ ἔπρεπε νὰ μὴ γίνῃ δεκτός, ἀπὸ τοὺς τότε Ὁρθοδόξους ἐκπροσώπους, διότι εἰσηγεῖται τὴν ἀόρατὴν μίαν ἐκκλησίαν, καὶ τὶς ὁρατὰς ἄλλες ἐκκλησίαις ποὺ ἐξ ἴσου ἀποτελοῦν τὴν Μίαν Ἐκκλησίαν, ἐπομένως ἀναγνωρίζει τὴν ἴδια ἐκκλησιαστικότητα στίς ὁρατὰς «ἐκκλησίαις» μέλη τῆς ἀόρατης «ἐκκλησίας», ὑπάρχουν παράγραφοι στὴν «Δήλωση» ἀπαράδεκτοι ἀπὸ πλευρᾶς Ὁρθόδοξου.

Καὶ ἐπικαλεῖται μὲν ὀρθῶς τὸ προσυνοδικὸ κείμενο τὴν παράγραφο 2 τῆς Δηλώσεως τοῦ Toronto ὅτι σκοπὸς τοῦ ΠΣΕ δὲν εἶναι νὰ διαπραγματεῦται ἐνώσεις, μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ἀλλὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν προσέγγισή τους, ἀποκρύπτει ὅμως ἄλλες παραγράφους οἱ ὁποῖες ἀναγνωρίζουν τὴν ἐκκλησιαστικότητα τῶν ἄλλων «ἐκκλησιῶν» καὶ ἐξισώνουν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μὲ τὶς ἄλλες «ἐκκλησίαις». Ἔτσι π.χ. **ἀποδέχεται ἡ «Δήλωση», καὶ οἱ ὑπογράψαντες Ὁρθόδοξοι, ὅτι ὑπάρχει ἡ μίαν ἀόρατη «Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ» καὶ οἱ ἐπὶ γῆς ἐπὶ μέρους ἐκκλησίαις,** καὶ εἶναι πληρέστερο, περιεκτικώτερο, νὰ ἀνήκει κανεὶς στὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ποὺ τὴν συναποτελοῦν ὅλοι, παρὰ ὁ καθένας στὴν δική του Ἐκκλησίαν. Ἐπομένως ἡ δική μας Ἐκκλησία ἡ Ὁρθόδοξη δὲν εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἓνα κομμάτι αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ καὶ ζητοῦμε νὰ ἔχουμε ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἄλλους, ὥστε μὲσω αὐτῶν νὰ μετέχουμε στὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Γράφει ἐπὶ λέξει ἡ Δήλωση τοῦ Τορόντου: «Αἱ Ἐκκλησίαι - μέλη ἀναγνωρίζουν ὅτι τὸ ἀποτελεῖν μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι περιεκτικώτερον (more inclusive) ἢ τὸ ἀποτελεῖν μέλος τῆς ἰδίας αὐτῶν Ἐκκλησίας. Ἐντεῦθεν καὶ ζητοῦν νὰ εἰσέλθουν εἰς ζωσαν ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἐκτὸς τῶν ἰδίων τάξεων, αἵτινες ὁμολογοῦν τὴν Κυριότητα τοῦ Χριστοῦ».

Σε άλλο σημείο ἡ **Δήλωση ἀναγνωρίζει ἐκκλησιαστικότητα σὲς ἄλλες «ἐκκλησίες»,** ἡ ὁποία ἀπλῶς εἶναι ἀτελής, ὅτι οἱ αἱρέσεις -ἄκουσον! ἄκουσον!- ἔχουν «στοιχεῖα τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας». Πλήρης ἀνατροπὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας: «Αἱ Ἐκκλησίαι - μέλη τοῦ ΠΣΕ ἀναγνωρίζουν ἐν ἄλλαις Ἐκκλησίαις στοιχεῖα τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας. Θεωροῦν ὅτι ἡ ἀμοιβαία αὕτη ἀγγνώρισις ὑποχρεοῖ αὐτὰς ν' ἄρξωνται σοβαρᾶς συνδιαλέξεως μετ' ἀλλήλων, ἐν τῇ ἐλπίδι ὅτι τὰ στοιχεῖα ταῦτα τῆς ἀληθείας, θὰ ὀδηγήσουν εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ὅλης ἀληθείας καὶ εἰς ἐνόητα βασιζομένην ἐπὶ τῆς ὅλης ἀληθείας». Ἀπὸ τὸ κείμενο αὐτὸ προκύπτει, ἐκτὸς τῆς ἀναγνωρίσεως στοιχείων ἀληθείας σὲς ἄλλες «ἐκκλησίες», ὅτι δεχόμεσθε ἀμοιβαίως ὅτι καὶ στὴν δικὴ μας Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει ἡ ὅλη ἀλήθεια, ἀλλ' αὐτὸ θὰ προκύψει ἀπὸ τὴν ἀλληλογνωριμία καὶ τὴν συνδιάλεξιν μετ' ἀλλήλων, ἀπὸ τοὺς Θεολογικοὺς δηλαδὴ Διαλόγους. Καὶ τὸ πολὺ χειρότερο· σὲ ἄλλη παράγραφο τῆς «Δηλώσεως» τοῦ Τορόντο δεχθήκαμε ὅτι χωρὶς τὶς ἄλλες «ἐκκλησίες», χωρὶς τὴν πανσπερμία δηλαδὴ τῶν αἱρέσεων, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει οἰκοδομηθῆ οὔτε ἔχει ἀνακαινισθῆ, ἀλλὰ αὐτὸ γίνεται ὅταν ἔχουμε σχέση με τοὺς ἄλλους: «Αἱ Ἐκκλησίαι - μέλη εἰσέρχονται εἰς πνευματικὰς σχέσεις διὰ τῶν ὁποίων ζητοῦν νὰ μάθουν παρ' ἀλλήλων καὶ νὰ βοηθοῦν ἀλλήλας, ὅπως οἰκοδομηθῆ τὸ Σῶμα Χριστοῦ καὶ ἡ ζωὴ τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνακαινισθῆ».

11. Νεοεποχίτικος συγκρητισμὸς ἐπικίνδυνος στὰ κείμενα τοῦ Π.Σ.Ε.

Ἀπὸ τὴν σύντομη αὐτὴ ἀναφορὰ στὴν παράγραφο 19 τοῦ προσυνοδικοῦ κειμένου καὶ στὴν «Δήλωση» τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» στὸ Τορόντο τοῦ Καναδᾶ (1950), προκύπτουν δύο ἐνδιαφέρουσες ἐκτιμήσεις. Ἡ πρώτη, ὅτι τὰ κείμενα τοῦ Π.Σ.Ε εἶναι πράγματι ἀχαρμᾶς, βρίσκεις καὶ παίρνεις ὅ,τι θέλεις, νεοεποχίτικο, πανθηρσκειακὸ, καὶ πανομολογιακὸ χωνευτήρι με διφορούμενες, ἀντιφατικὲς καὶ ἀλληλοαναιρούμενες θέσεις, ὥστε νὰ ἰκανοποιοῦνται ὅλες οἱ πλευρές. Ἔτσι ἀπὸ τὴν διφορούμενη «Δήλωση» τοῦ Τορόντο, οἱ δικοὶ μας Οἰκουμενιστὲς μνημόνευσαν στὸ προσυνοδικὸ κείμενο αὐτὸ ποὺ θὰ ἀκουγόταν καλὰ στὰ αὐτιά τῶν Ὁρθοδόξων, ἀπέκρυψαν ὅμως τὰ ὑπόλοιπα ποὺ μνημονεύσαμε, ποὺ ἀνατρέπουν τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία καὶ ἐγκρίνουν τὴν διευρυμένη Ἐκκλησιολογία τῶν Προτεσταντῶν, ἀναγνωρίζοντας στοιχεῖα ἀληθείας καὶ σὲς ἄλλες «ἐκκλησίες», δηλαδὴ σὲς αἱρέσεις. Καὶ τὸ δεύτερο καὶ πιὸ σημαντικό: Ἄκομη καὶ ἂν ἔλειπε ἡ σκοτεινὴ στὴν ἀσάφεια καὶ σύγχυσίν της, ἡ πραγματικὰ γριφώδης παράγραφος 20 τοῦ ὑπὸ συζήτησιν προσυνοδικοῦ κειμένου, στὴν ὁποία ἀμέσως θὰ ἀναφερθοῦμε, ἀκόμη δηλαδὴ καὶ ἂν ἐν Συνόδῳ ἀποφασίζόταν ἡ ἀφαίρεσίν της, δὲν θὰ ἄλλαζε τίποτε, διότι ἡ θετικὴ καὶ με ἐπαίνους ἀναφορὰ σὲ κείμενα τοῦ ΠΣΕ, ὅπως ἡ «Δήλωση» τοῦ Τορόντο συμπεριλαμβάνουσα καὶ τὰ πρόσφατα κείμενα τοῦ Πόρτο Alegre καὶ τοῦ Πουσάν, τὰ ὁποία δὲν ἀπορίπτει, σημαίνει ὅτι ὅλο τὸ προσυνοδικὸ κείμενο δέχεται τὴν ἐκκλησιαστικότητα τῶν ἑτεροδόξων καὶ ἀμφισβητεῖ τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἔστω καὶ ἂν ἀντιφατικὰ καὶ παραπλανητικὰ ἀναφέρεται σ' αὐτὴν στὴν πρώτη παράγραφο, μιμούμενο καὶ εἰς αὐτὸ τὰ ἀντιφατικὰ, ἀσαφῆ καὶ «περιεκτικὰ» κείμενα τοῦ ΠΣΕ. Ἐπομένως πρέπει στὸ σύνολό του νὰ ἀπορριφθεῖ.

12. Ἡ σκοτεινὴ καὶ γριφώδης παράγραφος 20. Ἡ ἐκκλησιαστικότητα καὶ τὸ βάπτισμα τῶν αἱρετικῶν.

Ἡ πιὸ προβληματικὴ καὶ ἐρεβώδης παράγραφος τοῦ κειμένου, σχεδιασμένα δυσερμήνευτη, εἶναι ἡ φέρουσα τὸν ἀριθμὸ 20. Ἦδη πρὸ τῆς καθυστερημένης δημοσιοποιήσεως τῶν κειμένων, τὰ ὁποία ἦσαν ἄγνωστα ἀκόμη καὶ στοὺς ἐπισκόπους, καὶ μόνον σὲ ὀλίγους προνομιούχους γνωστά, πληροφορηθήκαμε ἀπὸ αὐτοὺς ὅτι προστέθηκαν στὸ προσυνοδικὸ κείμενο πρωτοποριακὲς καινοτόμες θέσεις ποὺ ἀναγνωρίζουν τὴν ἐκκλησιαστικότητα τῶν ἑτεροδόξων καὶ τὴν ἐγκυρότητα τοῦ βαπτίσματός των.

Οἱ προνομιούχοι αὐτοὶ γνώστες τῶν κειμένων σὲ εἰσηγήσεις ποὺ ἔκαναν σὲ συνέδριο ποὺ ὀργάνωσε τὸ Πατριαρχικὸ Ἰδρυμα Πατερικῶν Μελετῶν στὴ Μονὴ Βλατάδων (3-5 Δεκεμβρίου 2015) μὲ θέμα «Πρὸς τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος» μᾶς ἀποκάλυψαν αὐτὰ ποὺ θέλουν οἱ Οἰκουμενισταὶ νὰ συναγάγουν ἀπὸ τὴν ἀσαφῆ, ἀκατανόητῃ καὶ δυσερμηνευτῇ παράγραφῳ 20, τὴν ὁποία θὰ ἐπισείουν ὡς νέα πανορθόδοξη ἀπόφαση ἐναντίον ὅσων ἀντιδροῦν στὴν προώθησιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ θὰ μᾶς κατηγοροῦν ὅτι δὲν καταλαβαίνουμε τὸ κείμενο.

Ὁ μητροπολίτης Μεσσηνίας, λοιπὸν, δικαιολογημένα γνώστης τῶν κειμένων, ἀφοῦ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συμμετέχει καὶ στὴν κατασκευὴ τους κατὰ τὴν τελευταία φάση, καυχώμενος γιὰ τὶς προσθήκας ἀπὸ τὶς ὁποῖες καὶ ἡ παράγραφος 20 λέγει ὅτι «υἰοθετήθησαν ἐπὶ πλέον καὶ νέαι παράγραφοι λίαν σημαντικαὶ αἱ ὁποῖαι ἐπιβεβαιώνουν πανορθόδοξως θέσεις αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸ παρελθὸν εἴτε ἀμφισβητοῦντο εἴτε καὶ παραθεωροῦντο». Θεωρώντας δεδομένη τὴν πανορθόδοξη ἔκφραση μέσῳ κάποιων ἐκπροσώπων, ὀριζομένων ὄχι πάντοτε δεόντως, προἰδεάζει ὅτι ἡ Σύνοδος θὰ υἰοθετήσῃ θέσεις οἱ ὁποῖες στὸ παρελθὸν ἠμφεσβητοῦντο καὶ παρεθεωροῦντο, θὰ καινοτομήσῃ δηλαδὴ ἡ Σύνοδος καὶ δὲν θὰ εἶναι συνέχεια τῶν προηγουμένων Συνόδων, Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν. Καὶ ἀναφερόμενος στὴν γριφώδη παράγραφῳ 20 τοῦ κειμένου γράφει: «Ἐτέθησαν τὰ κανονικὰ κριτήρια (καν. 7ος τῆς Β΄ καὶ 95ος τῆς Πενθέκτης) ὡς πρὸς τὴν προοπτικὴν τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν (§20). Διὰ τῆς παρούσης παραγράφου προσδιορίσθησαν πανορθόδοξως τὰ ὅρια τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐναντι τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν, δὲν ἀμφισβητήθη ἡ ὑπαρξὶς αὐτῶν καὶ «κατ' οἰκονομίαν» ἀνεγνωρίσθη τὸ συμφώνως πρὸς τὴν κανονικὴν παράδοσιν, ὑποστατὸν καὶ ἔγκυρον τοῦ βαπτίσματος. Οὕτως ἐνισχύεται ἡ ἀρχὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας, ὡς ἔκφρασις φιλανθρώπου διαθέσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐναντι τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν, ἐνῶ ἀτονεῖ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀκρίβειας». Τὶ νὰ πεῖ κανεὶς καὶ τὶ νὰ πρωτοσχολιάσῃ; Ἐν πρώτοις ὅτι φιλολογικὰ, ἐννοιολογικὰ, κυριολεκτικὰ δὲν προκύπτουν αὐτὰ ἀπὸ τὴν παράγραφῳ 20, ἡ ὁποία βέβαια γενικῶς ἔχει τὸ κακὸ τῆς χάλι.

Λέγει ἡ παράγραφος: «Αἱ προοπτικαὶ τῶν θεολογικῶν διαλόγων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν προσδιορίζονται πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανονικῶν κριτηρίων τῆς ἤδη διαμορφωμένης ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως (κανόνες 7 τῆς Β΄ καὶ 95 τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῶν συνόδων)». Δὲν γνωρίζουμε ποιὸς εἶναι ὁ μέγας καὶ ἔμπειρος στὴν ἐκκλησιαστικὴ διπλωματία συντάκτης αὐτῆς τῆς παραγράφου, πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζουν ὅλοι ὅσοι τὴν ἐμπνεύσθησαν ὅτι οἱ σκοποὶ των δὲν εὐδοοῦνται· δὲν βγαίνει μὲ τίποτε ἢ ἐρμηνεία τοῦ μητροπολίτου Μεσσηνίας ἀπὸ αὐτὴν οὔτε τοῦ εἰδικοῦ καθηγητοῦ τῆς Οἰκουμενικῆς Κίνησης Στ. Τσομπανίδου στὸ Τμῆμα Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τὴν ὁποία στὴ συνέχεια θὰ ἀναφέρουμε. Ἀπὸ τὴν παράγραφῳ αὐτῇ σὲ σχέση μὲ τοὺς δύο κανόνες ποὺ παραθέτουν, ποὺ οὐσιαστικὰ εἶναι ἕνας διότι ὁ 95ος τῆς Πενθέκτης ἐπανλαμβάνει αὐτολεξεί τὸν 7ο τῆς Β΄, προκύπτει ὅτι οἱ Θεολογικοὶ Διάλογοι καὶ οἱ προοπτικὲς τους προσδιορίζονται πράγματι καὶ πρέπει νὰ προσδιορίζονται ἀπὸ τὰ κανονικὰ κριτήρια τῆς διαμορφωμένης ἤδη παραδόσεως μὲ βάση ὄχι μόνο τοὺς δύο αὐτοὺς κανόνες ἀλλὰ ὅλους τοὺς κανόνες ποὺ συμφωνοῦν μεταξύ τους.

Μὲ βάση τὰ κριτήρια αὐτὰ ὅλοι οἱ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας εὐρισκόμενοι αἰρετικοί, ὅταν ἀποφασίσουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν αἵρεση, καὶ νὰ προστεθοῦν στὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἀντιμετωπίζονται μὲ διπλὸ τρόπο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, εἴτε κατ' ἀκρίβειαν, εἴτε κατ' οἰκονομίαν. Ἡ ἀκρίβεια ἀπαιτεῖ τὴν μὴ ἀναγνώριση τῶν μυστηρίων τους, γι' αὐτὸ καὶ ἀναβαπτίζονται· ἡ οἰκονομία, ποὺ δὲν καταργεῖ τὴν ἀκρίβεια καὶ ἐφαρμόζεται ὑπὸ συγκεκριμένους ὅρους, τοὺς

δέχεται χωρίς βάπτισμα μόνο με χρίσμα, αλλά με λίβελλο, και αποκήρυξη τῆς αἵρέσεως. **Στὴν περίπτωση ποὺ ἐφαρμόζεται ἡ οἰκονομία καὶ δὲν τοὺς ἀναβαπτίζει ἡ Ἐκκλησία δὲν σημαίνει ὅτι ἀναγνωρίζει καθ' ἑαυτὸ τὸ βάπτισμα τῶν αἵρετικῶν, ἐφ' ὅσον ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν στὴν αἵρεση,** ὅπως συμβαίνει με τοὺς συνομιλητές μας στοὺς Διαλόγους, Παπικούς, Προτεστάντες, Μονοφυσίτες. Τὸ ἀναγνωρίζει μόνον, ὅταν ἀποφασίσουν νὰ ἀποκηρύξουν τὴν αἵρεση καὶ νὰ προστεθοῦν στὴν Ἐκκλησία. Αὐτὸ πρέπει νὰ ποῦμε στοὺς ἑτεροδόξους με τοὺς ὁποίους συνομιλοῦμε στοὺς Διαλόγους, γιὰ νὰ τοὺς παρακινήσουμε ἀπὸ ἀγάπη νὰ ἔλθουν στὴν Ἐκκλησία· αὐτὰ εἶναι ἀπαράβατα κανονικὰ κριτήρια, καὶ ὄχι νὰ τοὺς ξεγελοῦμε σὰν μικρὰ παιδιὰ λέγοντας πῶς ἀναγνωρίζουμε τὰ μυστήριά τους. Γι' αὐτὸ οἱ συντάκτες τοῦ κειμένου δὲν τόλμησαν νὰ παραθέσουν ἕναν ἀπὸ τοὺς δύο ἔστω κανόνες, διότι καὶ οἱ δύο κάνουν λόγο γιὰ αἵρέσεις καὶ ὄχι γιὰ «χριστιανικὲς Ἐκκλησίες καὶ ὁμολογίες», καὶ τὸ σημαντικώτερο, ἀναγνωρίζουν τὸ βάπτισμα κατ' οἰκονομίαν, ὄχι αὐτῶν ποὺ παραμένουν στὴν αἵρεση, ἀλλὰ αὐτῶν ποὺ προστίθενται, ποὺ ἐπιστρέφουν στὴν Ἐκκλησία. Ἄς πείσουν, λοιπὸν τοὺς διαλεγόμενους νὰ ἐπιστρέψουν, καὶ ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὄντως «διαμορφωμένη ἐκκλησιαστικὴ παράδοση», γιὰ νὰ ἐφαρμόσει εἴτε τὴν ἀκρίβεια εἴτε τὴν οἰκονομία. Ἀπὸ κανένα κανόνα δὲν προκύπτει ὅτι ὑπάρχουν «λοιπὲς Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες καὶ Ὁμολογίες», ἀμφισβητοῦν ὅλοι οἱ κανόνες τὴν ὑπαρξὴ ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν καὶ δὲν ἀναγνωρίζουν τὸ ὑποστατικὸ καὶ ἔγκυρο τοῦ βαπτίσματος, παρὰ μόνον κατ' οἰκονομίαν αὐτῶν ποὺ ἀφήνουν τὴν αἵρεση καὶ ἐπιστρέφουν, «προστίθενται» στὴν Ἐκκλησία.

Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ παραθέσει πάμπολλες σύμφωνες γνώμες ἐγκύρων δογματολόγων καὶ κανονολόγων, καὶ εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς με τόση προχειρότητα γράφονται ἐπίσημα συνοδικὰ κείμενα. Οἱ κανόνες εἶναι σαφεῖς, παραθέτουμε ὅμως ἀπὸ τοὺς δύο τὸν 95ο τῆς Πενθέκτης ποὺ περιέχει ἐπὶ λέξει καὶ τὸν 7ο τῆς Β΄: «Τοὺς προστιθεμένους τῇ ὀρθοδοξίᾳ, καὶ τῇ μερίδι τῶν σωζομένων, ἀπὸ αἵρετικῶν δεχόμεθα κατὰ τὴν ὑποτεταγμένην ἀκολουθίαν τε καὶ συνήθειαν. Ἀρειανούς μὲν καὶ Μακεδονιανούς, καὶ Ναυατιανούς, τοὺς λέγοντας ἑαυτοὺς καθαρούς, καὶ Ἀριστερούς καὶ τοὺς Τεσσαρεσκαίδεκατίτας, ἤγουν Τετραδίτας καὶ Ἀπολιναριστὰς δεχόμεθα, διδόντας λιβέλλους, καὶ ἀναθεματίζοντας πᾶσαν αἵρεσιν μὴ φρονοῦσαν, ὡς φρονεῖ ἡ ἀγία τοῦ Θεοῦ Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, σφραγιζομένους, ἥτοι χριστομένους πρῶτον τῷ ἀγίῳ Μύρῳ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὰς ρίνας καὶ τὸ στόμα, καὶ τὰ ὦτα· καὶ σφραγίζοντες αὐτοὺς λέγομεν· Σφραγίς δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου. Περὶ δὲ τῶν Παυλιανιστῶν, εἴτα προσφυγόντων τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅρος ἐκτέθειται, ἀναβαπτίζεσθαι αὐτοὺς ἐξάπαντος. Εὐνομιανούς μέντοι τοὺς εἰς μίαν κατάδυσιν βαπτιζομένους, καὶ Μοντανιστὰς τοὺς ἐνταῦθα λεγομένους Φρύγας, καὶ Σαβελλιανούς τοὺς υἱοπατορίαν δοξάζοντας, καὶ ἕτερά τινα χαλεπὰ ποιοῦντας, καὶ πάσας τὰς ἄλλας αἵρέσεις, ἐπειδὴ πολλὰ εἰσιν ἐνταῦθα, μάλιστα οἱ ἀπὸ τῆς Γαλατῶν χώρας ἐρχόμενοι, πάντας τοὺς ἀπ' αὐτῶν θέλοντας προστίθεσθαι τῇ ὀρθοδοξίᾳ, ὡς Ἑλληνας δεχόμεθα. Καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν, ποιοῦμεν αὐτοὺς Χριστιανούς, τὴν δὲ δευτέραν κατηγουμένους· εἴτα τὴν τρίτην ἐξορκίζομεν αὐτοὺς μετὰ τοῦ ἐμφυσᾶν τρίτον εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὰ ὦτα, καὶ οὕτω κατηγοῦμεν αὐτούς, καὶ ποιοῦμεν χρονίζειν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀκροᾶσθαι τῶν Γραφῶν, καὶ τότε αὐτοὺς βαπτίζομεν. Καὶ τοὺς Μανιχαίους δέ, καὶ τοὺς Οὐαλεντινιανούς, καὶ Μαρκιονιστὰς καὶ τοὺς ἐκ τῶν ὁμοίων αἵρέσεων, χρὴ ποιεῖν λιβέλλους, καὶ ἀναθεματίζειν τὴν αἵρεσιν αὐτῶν τοὺς Νεστοριανοὺς, καὶ Νεστόριον, καὶ Εὐτυχέα, καὶ Διόσκορον, καὶ Σεβήρον, καὶ τοὺς λοιποὺς ἐξάρχους τῶν τοιούτων αἵρέσεων, καὶ τοὺς φρονοῦντας τὰ αὐτῶν καὶ πάσας τὰς προαναφερομένας αἵρέσεις, καὶ οὕτω μεταλαμβάνειν τῆς ἀγίας Κοινωνίας» [28].

Νὰ προσέξουν μάλιστα οἱ παρερμηνεύοντες τοὺς κανόνες καὶ ἀπειλοῦντες, ἀκόμη καὶ στὸ συνοδικὸ κείμενο, αὐτοὺς ποὺ κάνουν ἄριστα καὶ ἀντιδροῦν στὶς ἐκκλησιολογικὲς καινοτομίες τους, ὅτι θὰ εὐρεθοῦν οἱ ἴδιοι κάτω ἀπὸ τὰ ἐπιτίμια τῶν κανόνων γιὰ τὶς παρεκτροπὲς ποὺ

πράττουν στο συγκεκριμένο θέμα. Γιατί λέγει ο ΜΣΤ' Κανόνας των Αγίων Αποστόλων: **«Ἐπίσκοπον ἢ Πρεσβύτερον αἰρετικῶν δεξαμένους Βάπτισμα ἢ θυσίαν, καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν· τίς γὰρ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ, ἢ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου»;**

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ἐρμηνεύοντας πατερικὰ ὀρθόδοξα, καὶ ὄχι οἰκουμενιστικά, αὐτὸν τὸν κανόνα ἐνισχύει ὅσα προηγουμένως ἐλέγχθησαν γιὰ τὴν φροντίδα καὶ μέριμνα νὰ ἐπιστρέψουν οἱ αἰρετικοί: «Οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ πρέπει νὰ ἀποστρέφονται τοὺς αἰρετικούς καὶ τὰς τῶν αἰρετικῶν τελετάς. Μᾶλλον δὲ αὐτοί, οἱ αἰρετικοὶ δηλ., πρέπει νὰ ἐλέγχωνται καὶ νὰ νουθετῶνται ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους καὶ Πρεσβυτέρους, μήπως ἤθελαν καταλάβουν καὶ ἐπιστρέψουν ἀπὸ τὴν πλάνην των»[29]. Τὰ ἴδια ἀκριβῶς λέγει καὶ ἐπόμενος ΜΖ Ἀποστολικὸς Κανὼν. Ἄς κάνουν τὸν κόπο οἱ εὐκόλοι παρερμηνευτὲς τῶν Ἱερῶν Κανόνων νὰ διαβάσουν τὰ ἐκτενῆ σχόλια τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου εἰς αὐτοὺς τοὺς δύο Ἀποστολικούς Κανόνες καὶ θὰ καταλάβουν ποῖα εἶναι τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τῶν αἱρέσεων, ἂν οἱ κανόνες ἀναγνωρίζουν ἐκκλησιαστικότητα στοὺς αἰρετικούς καὶ τὸ ἔγκυρο καὶ ὑποστατὸ τοῦ βαπτίσματος, καὶ ἂν «ἀτονεῖ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀκριβείας καὶ ἐνισχύεται ἡ ἀρχὴ τῆς οἰκονομίας». Ἀληθινὰ δὲν καταλαβαίνουν οὔτε τι λένε οἱ συντάκτες τοῦ κειμένου οὔτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται [30]. Τέτοια ἐπιποπλαιότητα γιὰ τόσο σοβαρὰ καὶ διαχρονικῶς λευμμένα θέματα εἶναι ἀδικοιολόγητη.

Τὰ ἴδια ἰσχύουν καὶ γιὰ ὅσα στὸ πατριαρχικὸ Συνέδριο τῆς Βλατάδων (3-5 Δεκεμβρίου 2015) εἶπε καὶ ὁ μνημονευθεὶς καθηγητὴς Στ. Τσομπανίδης. Ἐντοπίζει ὀρθὰ ὅτι «ἐκτιμῶνται θετικὰ τὰ θεολογικὰ κείμενα τῆς Ἐπιτροπῆς "Πίστη καὶ Τάξη" καὶ θεωροῦνται ὅτι ἀποτελοῦν ἀξιόλογο βῆμα στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση γιὰ τὴν προσέγγιση τῶν Ἐκκλησιῶν (§21)». Δὲν διστάζει μάλιστα νὰ ἐπαινέσει καὶ τὴν ἀπόφαση, τὴν φρικτὴ καὶ ἀπαράδεκτη, τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε καὶ νὰ ἰσχυρισθεῖ, φανερώνοντας τὶς προθέσεις τῶν συντακτῶν τοῦ προσυνοδικοῦ κειμένου, ὅτι στὴν Ε΄ Προσυνοδικὴ Διάσκεψη «ἐκφράζεται ἡ εὐαρέσκεια τῶν Ὀρθοδόξων γι' αὐτὴν τὴν ἐξέλιξη». Δηλαδή, ἂν ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος δεχθεῖ τὸ προσυνοδικὸ κείμενο, δέχεται καὶ τὰ φρικτὰ καὶ ἀνατρεπτικὰ τῆς Ὀρθόδοξης ἐκκλησιολογίας κείμενα τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε (2006) καὶ τοῦ Πουσάν (2013). Ἐπαναλαμβάνοντας δὲ καὶ ὅσα ὁ μητροπολίτης Μεσσηνίας εἶπε γιὰ τὸ «ὑποστατὸ» καὶ «ἔγκυρο» τοῦ βαπτίσματος τῶν αἰρετικῶν, βάσει τῶν κανόνων 7 τῆς Β΄ καὶ 95 τῆς Πενθέκτης, μὲ τὸ ἀνέριστο καὶ κατὰ φαντασίαν σκεπτικὸ ὅτι σήμερα «ἀτονεῖ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀκριβείας καὶ ἐφαρμόζεται ἡ ἀρχὴ τῆς οἰκονομίας» μᾶς δείχνει καὶ τὸν ἐφευρέτη αὐτῆς τῆς καινοτομίας, τὸν καθηγητὴ Βλ. Φειδᾶ. Ποιοὶ ὅμως εἶναι αὐτοὶ οἱ ὅποιοι ἐρήμην τῆς πατερικῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως καὶ τῆς αὐτοσυνειδησίας τῆς Ἐκκλησίας ἀνατρέπουν τὴν κανονικὴν τάξη καὶ τὴν σαφεῖ ἐκκλησιολογία τῆς Ἐκκλησίας;

13. Τὰ φρικτὰ κείμενα τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε καὶ τοῦ Πουσάν ἐγκρίνει ἡ Σύνοδος, ἀλλὰ τὸ κρύβει

Καὶ γιὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸ τί προσπαθοῦν νὰ ἐγκρίνουν καὶ νὰ περάσουν μὲ τὴν θετικὴ ἐκτίμηση τῶν θεολογικῶν κειμένων τοῦ ΠΣΕ θὰ κάνουμε μικρὴ μνεῖα τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε (2006) καὶ τοῦ Πουσάν (2013), ποὺ ξεσήκωσαν θύελλα διαμαρτυριῶν. Μὲ ὅσα ἐκεῖ ἀποφάσισαν καὶ ὑπέγραψαν καὶ οἱ «Ὀρθόδοξοι» ἀντιπρόσωποι ἀρνοῦνται βασικὰ δόγματα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπως τὸ δόγμα τῆς ἐνότητος καὶ καθολικότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀναγνωρίζουν τὸ βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν, τὴν διαβόητη «βαπτισματικὴ Θεολογία» ὡς καὶ τὴν πολυμορφία στὴν διατύπωση τῶν δογμάτων τῆς πίστεως, νὰ λέγει δηλαδὴ γιὰ τὴν πίστη ὁ καθένας ὅ,τι θέλει. Ἔτσι π.χ. **δέχονται ὅτι ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι δεδομένη ἀλλὰ ζητούμενη**, ἡ Ἐκκλησία δηλαδὴ δὲν εἶναι Μία κατὰ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως ἀλλὰ πολλές, ποὺ τώρα δὲν ἔχουν ὀρατὴ ἐνότης· αὐτὴ θὰ ἐπιτευχθεῖ, ὅταν φθάσουν οἱ «ἐκκλησίες» στὴν ὀρατὴ ἐνότης, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ἀποδοχὴ καὶ τῆς προτεσταντικῆς αἰρετικῆς διδασκαλίας

περι άόρατης έκκλησίας όπου έκει ύπάρχει ένότητα: «Έπαναβεβαιώνουμε ότι ό πρωταρχικός στόχος τής κοινωνίας τών Έκκλησιών στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Έκκλησιών είναι νά προσκαλέσουμε ό ένας τόν άλλον σέ μιá όρατή ένότητα (§ I 1)Οί Έκκλησίες που είναι μέλη του ΠΣΕ, παραμένουμε άφοσιωμένες ή μία στην άλλη στον δρόμο προς έπίτευξη τής πλήρους όρατής ένότητας (§I 2). Η Έκκλησία δέν είναι τώρα ούτε Καθολική, διότι όπως λέγει προκλητικά τó κείμενο, και είναι νά άπορεί και πάλι κανείς πώς τó υπέγραψαν τó κείμενο αυτό «Όρθόδοξοι άντιπρόσωποι», «κάθε έκκλησία είναι ή Καθολική Έκκλησία και όχι άπλά ένα μέρος της. Κάθε έκκλησία είναι ή Έκκλησία καθολική, αλλά όχι στην όλότητά της. Κάθε έκκλησία έκπληρώνει τήν καθολικότητά της, όταν είναι σέ κοινωνία με τις άλλες έκκλησίες (II, 6)». Δηλαδή τώρα ή Έκκλησία δέν είναι Καθολική· θα γίνει Καθολική όταν ένωθει με τις αίρέσεις και τις ψευδοεκκλησίες. Τó «βάπτισμα» καθορίζει πλέον τá όρια τής Έκκλησίας και όχι ή κοινή όρθή Πίστη, ή Παράδοση και ή Άποστολική Διαδοχή, τó βάπτισμα άνεξάρτητα άπό τó πώς γίνεται και άπό ποιόν γίνεται άκόμη και όταν γίνεται χωρίς νερό: «Όλοι οί βαπτισμένοι έν Χριστώ είναι ένωμένοι στο σώμα του... Υπάρχουν μερικοί που δέν χρησιμοποιούν νερό στην ίεροτελεστία του βαπτίσματος, αλλά μετέχουν στην πνευματική έμπειρία τής έν Χριστώ ζωής» (III 8). Και άλλου: «Διαβεβαιώνουμε ότι ύπάρχει ένα βάπτισμα, όπως άκριβώς ύπάρχει ένα σώμα και ένα Πνεύμα, μία έλπίδα τής κλήσεώς μας, ένας Κύριος, μία Πίστη ένας Θεός και Πατέρας όλων μας (III 9). Και έπαναλαμβάνοντας τήν «Δήλωση» του Τορόντο και οί «Όρθόδοξοι» δέχονται ότι είναι έλλιπές νά άνήκουμε στην Όρθόδοξη Έκκλησία· πληρέστερο είναι νά άνήκουμε στην Έκκλησία που άνήκουν όλοι: «Η μετοχή στην έκκλησία του Χριστού είναι πληρέστερη άπό τήν μετοχή στο σώμα τής δικής τους έκκλησίας. Έπομένως, έπιδιώκουν νά έπιτύχουν μιá ζωντανή έπαφή με εκείνους που βρίσκονται έξω άπό τά όρια τής δικής τους έκκλησίας και όμολογούν τόν Χριστό ως Κύριο» (III 9). Όλες οί κακοδοξίες και αίρέσεις αυτών τών ψευδοεκκλησιών δέν είναι πλάνες, αλλά διαφορετικοί τρόποι διατύπωσης τής ίδιας Πίστης και ποικιλία χαρισμάτων του Άγίου Πνεύματος: «Σας διαβεβαιώνουμε ότι ή Πίστη τής Έκκλησίας, όπως αυτή έκφράσθηκε άπό τούς Άποστόλους, είναι μία, όπως άκριβώς ένα είναι και τó Σώμα του Χριστού. Παρά ταύτα, **είναι θεμιτό ή Πίστη αυτή νά διατυπώνεται με διαφορετικούς τρόπους**» (II 5) [31].

Αυτό τó προφανές γκρέμισμα τών δογμάτων τής πίστεως και τής Έκκλησιαστικής Παραδόσεως συντελείται με τις άποφάσεις και τά κείμενα του «Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιών», τις τελευταίες δεκαετίες, με εύθύνη αυτών που τις υπέγραψαν και αυτών που τις έπαινούν και τις προωθούν. **Ό πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος με καύχηση και έπαίνους άναφέρθηκε στις άποφάσεις του Πόρτο Άλέγκρε. Τώρα θέλουν νά πάρουν και πανορθόδοξη έγκριση και επικύρωση μέσω τής Αγίας και Μεγάλης Συνόδου.** Θα τó έπιτρέψουν αυτό οί άλλοι έπίσκοποι, τήν πλειονότητα τών όποιων άπέκλεισαν άπό τά νά λάβει μέρος στις έργαστίες τής Συνόδου; Η «Σύναξη Όρθοδόξων Κληρικών και Μοναχών» και άλλα Όρθόδοξα σωματεία έπραξαν τó χρέος τους και άνήρεσαν αυτές τις έκτροπές, όπως τó έπραξαν και εύάριθμοι έπίσκοποι για τó έπόμενο χειρότερο κείμενο του Πουσάν.

Στά χνάρια του Πόρτο Άλέγκρε βάδισε και ή έπόμενη 10η Γενική Συνέλευση του ΠΣΕ στο Πουσάν τής Ν. Κορέας, ή όποία έξέδωσε κείμενο με τίτλο «Δήλωση Ένότητος» (Unity Statement) με άπαραδέκτες έκκλησιολογικές θέσεις. Οί πλάνες αυτές του κειμένου δικαιολογημένα προκάλεσαν τήν αντίδραση πέντε ίεραρχών τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, τών μητροπολιτών Κονίσης Άνδρέου, Γλυφάδας Παύλου, Κυθήρων Σεραφείμ, Αίτωλίας Κοσμá και Γόρτυνος Ίερεμία οί όποιοι με ήμερομηνία 30 Άπριλίου 2014 υπέβαλαν προς τήν Ίερά Σύνοδο τής Έκκλησίας τής Ελλάδος «Υπόμνημα κατά τών άποφάσεων του ΠΣΕ έν Πουσάν», στο όποιο έκφράζουν τήν βαθύτατη λύπη τους για όσες έκκλησιολογικές θέσεις συμφωνήθηκαν στο Πουσάν και ζητούν στο τέλος νά άποχωρήσει ή Έκκλησία τής Ελλάδος άπό τó ΠΣΕ και νά παύσει νά συμμετέχει στους Θεολογικούς Διαλόγους.

Ἀπὸ τὸ ἱστορικῆς σημασίας αὐτὸ κείμενο στὸ ὁποῖο δι' ἐπιφανῶν ἀρχιερέων ἐκφράζεται ὁ προβληματισμὸς γιὰ τὴν ᾄθην μαρτυρία τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως στοὺς Θεολογικοὺς Διαλόγους καὶ στὸ Π.Σ.Ε παραθέτουμε τὴν ἐνότητα «Αἱ ἐκκλησιολογικαὶ πλάναι τοῦ κειμένου τοῦ Πουσάν»: «Τὸ ἐν λόγῳ ἐπίσημον κείμενον «Δήλωσις Ἐνότητος» (Unity Statement) τῆς 10ης Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. ἐπιτίθεται κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀποδεχόμενον (α) ὅτι καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μετὰ τῶν λοιπῶν «ἐκκλησιῶν» πρέπει νὰ μετανοήσῃ διὰ τὴν διάσπασιν τῶν χριστιανῶν, (β) ὅτι ἡ Ἐκκλησία, οὔσα Σῶμα Χριστοῦ, δὲν διέπεται παρὰ ταῦτα ἀναγκαίως ὑπὸ δογματικῆς ὁμοφωνίας, οὔτε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀποστολικῇ ἐποχῇ, (γ) ὅτι ὑφίσταται νῦν ἀόρατος ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ προσδοκᾶται ἡ ὁρατὴ ἐνότης τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας, (δ) ὅτι ἡ προσευχὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ «ἵνα πάντες ὡσιν ἓν», δὲν ἔχει ἐκπληρωθῆ, ἀλλ' ἀπόκειται εἰς ἡμᾶς τὸ καθῆκον τοῦτο, (ε) ὅτι ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ ἐμπλουτισθῇ καὶ ὠφεληθῇ ἐκ τῶν χαρισμάτων τῶν ἑτεροδόξων, (στ) ὅτι εἴμεθα ὑπόλογοι ἔναντι τοῦ Θεοῦ, ἂν δὲν ἐπιδιώκωμεν διαρκῶς τὴν χριστιανικὴν ἐνότητα πρὸς ὄφελος τῆς ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας, (ζ) τὴν πονηρὰν ἀσάφειαν, ὅτι ὁ Θεὸς «πάντοτε μᾶς ἐκπλήσσει» καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία προοδεύει εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ θεοῦ θελήματος, (η) ὅτι πρέπει νὰ χρησιμοποιηθοῦν νέοι τρόποι προσεγγίσεως τῶν θεολογικῶν διαφωνιῶν καὶ (θ) ὅτι ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀλληλένδετος μετὰ τῆς ἐνότητος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς κτίσεως.

Πέραν τούτων τὸ κείμενο (ι) ἔχει καὶ σαφῆ μὴ χριστιανικὸν οἰκολογικὸν προσανατολισμὸν, ὁμιλοῦν περὶ ἀναμονῆς ἐγκοσμίου ἀνακαινισμοῦ τῆς κτίσεως καὶ ἐπιγείου εὐημερίας αὐτῆς καὶ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ περὶ τῆς πρὸς τοῦτο ἀνθρωπίνης εὐθύνης, ποιεῖται δὲ λόγον (ια) καὶ περὶ συνεργασίας τῶν χριστιανῶν καὶ μεθ' ἑτεροθρήσκων ἢ ἀθρήσκων ὑπὲρ τῆς ἐπιγείου ταύτης εὐημερίας! «Οὐδὲν θαυμαστόν», λοιπόν, ὅτι τὸ κείμενον χρησιμοποιοεῖ καὶ τὸν πασιγνώστον ἀποκρυφιστικὸν ὄρον «ὀλιστικός» ἐκ τοῦ μονισμοῦ, διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας ("holistic mission-evangelism"). Ὑπονοούμενα ἀφίνει τὸ κείμενον καὶ ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀποδοχῆς «περιθωριακῶν» τρόπων ζωῆς, ἄνευ διευκρινήσεων περὶ ἀμαρτίας καὶ μετανοίας, ἡ τελικὴ στόχευσις τῶν ὁποίων δέον νὰ συνεκτιμηθῇ μετὰ τῆς γενικωτέρας θετικῆς στάσεως τῆς Συνελεύσεως τοῦ Πουσάν ἔναντι τῆς ὁμοφυλοφιλίας» [32].

14. Ἡ ἀστυνομικὴ καὶ τρομοκρατικὴ παράγραφος 22.

Ἄς σχολιάσουμε καὶ τὴν ἀστυνομικοῦ τύπου καὶ τρομοκρατικὴν στῆν ἐπιδίωξη, ἐντελῶς πρωτότυπη γιὰ συνοδικὸ κείμενον, παράγραφος 22, στῆν ὁποία οὐσιαστικῶς ἀπαγορεύεται σὲ ἄτομα καὶ ὁμάδες νὰ ἐκφράζουσι τὴν γνώμη τους, γιὰτὶ ᾄθην οἱ σύνοδοι μόνον ἀποτελοῦν «τὸν ἀρμόδιον καὶ ἔσχατον κριτὴν περὶ τῶν θεμάτων πίστεως». Δὲν ἔχουσι ἀκούσει ἢ διαβάσει, φαίνεται, οἱ λογιώτατοι συντάκτες τοῦ κειμένου πόσες ψευδοσυνόδους καὶ ληστρικὰς συνόδους ἔχει ἀπορρίψει ἢ συνειδηθῇ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἀποτελεῖ τὸν ἔσχατον κριτὴ τῶν ἀποφάσεων, καὶ ὅτι ὅπως λέγει ἀξιωματικὰ ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς κριτήριον γιὰ τὸ ἂν μία Σύνοδος εἶναι ἀληθὴς ἢ ψευδὴς εἶναι ἡ «ὀρθότης τῶν δογμάτων» [33]. Τὸ πλῆθος τῶν ἐκκλησιολογικῶν πλανῶν ποὺ διατρέχει τὸ προσυνοδικὸ κείμενον δὲν ἀφήνει καμμία προοπτικὴ ἀποδοχῆς τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνόδου, ὅσες ἀπειλὲς καὶ ὅσα μέτρα καὶ ἂν ληφθοῦν ἐναντίον αὐτῶν ποὺ διαπιστώνουσι τὶς δογματικὰς ἐκτροπὰς καὶ τὶς πλάνες. Ἀπλῶς ἡ παράγραφος αὐτὴ φανερώνει ὅτι οἱ συντάκτες τοῦ κειμένου δὲν εἶναι βέβαιοι γιὰ τὴν ἀλήθεια αὐτῶν ποὺ γράφουσι καὶ φοβοῦνται τὴν κριτικὴν, θέλουσι ἐκ τῶν προτέρων νὰ θεωρήσουμε ἀλάθητες τὶς ἀποφάσεις τους, στεροῦνται ἐπιχειρημάτων γιὰ νὰ ἀποκρούσουσι τὸν ἀντίλογον καὶ ἐπιδιώκουσι νὰ δεσμεύσουσι τὴν Σύνοδον νὰ πάρει μέτρα ἐναντίον ὧν δῆθεν «διασποῦν τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας». Ἄν ἦσαν βέβαιοι ὅτι αὐτοὶ ποὺ γράφουσι εἶναι σύμφωνα μὲ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τὴν Πατερικὴν Παράδοσιν καὶ μποροῦσαν νὰ βάλουσι στὰ συνοδικὰ κείμενα, ὅπως ἔκαναν οἱ προηγούμενες σύνοδοι, τὸ «ἐπόμενον οὖν τοῖς θεοῖσι Πατράσι», δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ

άνησυχούν. Είναι μόνον κρίμα που μία σύνοδος αποδέχεται την έμπάθεια και την κακία κάποιων προσώπων, που **συνιστούν την λήψη μέτρων έναντίον τών αντίλεγόντων τέκνων τής Έκκλησίας**. Φέρονται άγαπητικά πρὸς τοὺς αίρετικούς και σχισματικούς και άποστρέφονται τοὺς άδελφούς των Όρθοδόξους.

15. Για τις συμπροσευχές οὔτε κουβέντα.

Δέν μπορούμε, τέλος, να παραλείψουμε να έπισημάνουμε την έκκωφαντική σιωπή τοῦ κειμένου για τὸ θέμα τών συμπροσευχών. Δέν υπάρχει έμφανεστερη και άυθαδέστερη καταπάτηση τών Ίερών Κανόνων άπὸ τὸ φαινόμενο αυτό που τείνει να προσλάβει διαστάσεις έπιδημικής νόσου, με βασικούς φορείς αὐτοῦ τοῦ συγκρητιστικοῦ ἰοῦ τοὺς πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως άπὸ τὸν Άθηνάγορα μέχρι τὸν Βαρθολομαῖο, με τις κατά καιρούς συναντήσεις και άσεβέστατες συμπροσευχές με τοὺς αίρεσιάρχες πάπες τής Ρώμης. Οἱ συμπροσευχές αυτές αποτελοῦν στην πράξη έφαρμογή τών αίρετικῶν δογμάτων τής διευρυμένης έκκλησιολογίας, τής βαπτισματικής Θεολογίας κ.τ.λ. Προκαλοῦν όμως και κατασκανδαλισμὸ πολλῶν Όρθοδόξων, τοὺς όποίους ώθοῦν έξω άπὸ αὐτήν την Έκκλησία, τής όποίας οἱ ποιμένες δέν προστατεύουν τὰ έκκλησιαστικά της σύνορα και αφήνουν ὅλους τοὺς λύκους να κατασπαράσσουν τὸ ποίμνιο.

Θὰ έπρεπε να εἶχαν σχίσει τὰ πτυχία τους και ὅλες τις άλλες θεολογικές διακρίσεις ὅσοι ψευδῶς ισχυρίζονται ὅτι δῆθεν ἡ μόνη συμπροσευχή που άπαγορεύεται με τοὺς αίρετικούς εἶναι ἡ συμμετοχή στην Θ. Εὐχαριστία, τὸ συλλείτουργο. Πρέπει να ντρέπονται και ὅσοι θεολογικά εἰσηγοῦνται αὐτήν την άποψη, αλλά περισσότερο ὅσοι την εφαρμόζουν. Διότι, έκτὸς τοῦ ὅτι άποδεικνύονται άγράμματοι και άδιάβαστοι, έρχονται σὲ σύγκρουση διαχρονικά με ὅλη την Όρθόδοξη Πατερική και Ίεροκανονική Παράδοση, που άπαγορεύει ὅποιαδήποτε άπλή συμπροσευχή, άκόμη και την άπὸ κοινου άπαγγελία τοῦ «Πάτερ ἡμῶν».

Εὐτυχῶς που στην Έκκλησία τής Ελλάδος δέν έχει μεγάλη διάδοση ὁ ἰὸς τών συμπροσευχών, αν και έχει προσβάλει αρκετοὺς κληρικούς και λαϊκοὺς, ἰδιαίτερα κατά την έτήσια έβδομάδα συμπροσευχών τὸ τελευταῖο δεκαήμερο τοῦ Ίανουαρίου. Για ἄρση κάθε παρεξηγήσεως για την άυστηρότητά μας παραθέτουμε άπὸ τοὺς πολλοὺς σχετικούς κανόνες μόνον ἕναν, τὸν 45ο τών Αγίων Άποστόλων και την έρμηνεία τοῦ Αγίου Νικοδήμου: «Έπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος, αίρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, άφοριζέσθω, εἰ δὲ έπέτρεπεν αὐτοῖς, ὡς Κληρικοῖς ένεργῆσαί τι, καθαιρείσθω». Αντιδιαστέλλει, έδῶ ὁ Κανὼν την άπλή συμπροσευχή, «αίρετικοῖς συνευξάμενος μόνον», για την όποία προβλέπει έλαφρότερη ποινή, την τοῦ άφορισμοῦ, άπὸ την διενέργεια, την τέλεση κάποιας ἱεροτελεστίας, κορυφαία τών όποίων εἶναι ἡ Θ. Λειτουργία. Σ' αὐτήν την περίπτωση έπιβάλλει βαρύτερη ποινή, την τής καθαιρέσεως, χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει ὅτι έπιτρέπει την άπλή συμπροσευχή, άφοῦ την τιμωρεῖ με άφορισμὸ.

Έρμηνεύει ὁ Άγιος Νικόδημος: «Ό παρῶν Κανῶν διορίζει, ὅτι ὅποιος Έπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος, ἢ Διάκονος ἤθελε συμπροσευχηθῆ μοναχά, άλλ' ὄχι και να συλλειτουργήση με αίρετικούς ἄς άφορίζεται. Έπειδὴ ὅποιος με τοὺς άφορισμένους συμπροσεύχεται (καθὼς τοιοῦτοι εἶναι οἱ αίρετικοί), πρέπει να συναφορίζεται και αὐτὸς κατά τὸν ι' τών αὐτῶν Άποστόλων. Εἰ δὲ και έσυγχώρησεν εἰς τοὺς αίρετικούς αὐτοὺς να ένεργήσουν κανένα λειτουργήμα ὡσαν Κληρικοί, ἄς καθαιρήται, έπειδὴ ὅποιος Κληρικὸς συλλειτουργήσει με καθηρημένους (καθὼς τοιοῦτοι εἶναι και οἱ αίρετικοί, κατά τὸν β', και δ', τής γ') συγκαθαιρεῖται και αὐτὸς κατά τὸν ια' τών Άποστόλων». Μερικοί ἢ ξεχασαν και τὰ λίγα αρχαῖα τοῦ Γυμνασίου ἢ μάλλον σοφιστικῶς πρὸς τὸ συμφέρον παρερμηνεύουν άπλά νοήματα [34].

Ἐπίλογος

Ἡ Γ΄ Πανορθόδοξη Προσυνοδική Διάσκεψη (1986), εἶχε ἐτοιμάσει καὶ ἐγκρίνει γιὰ τὸν Οἰκουμενισμὸ δύο κείμενα: α) Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον καὶ β) Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις. Στὸ πρῶτο ἐδίδοτο καλὴ εἰκόνα τῶν διμερῶν σχέσεων πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους ξεχωριστά, μὲ ἀναφορὰ σὲ ὅλους τοὺς Θεολογικοὺς Διαλόγους, καὶ στὸ δεύτερο γινόταν κυρίως λόγος γιὰ τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» ὡς κύριο ἐκφραστὴ τῆς Οἰκουμενικῆς Κίνησης.

Ἀπὸ τότε πέρασαν τριάντα χρόνια, (1986-2016) καὶ τὰ ὅποια ὀράματα καὶ οἱ ἐλπίδες γιὰ τὴν ἐνίσχυση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ξέφτυσαν. Οἱ Θεολογικοὶ Διάλογοι ἀπέτυχαν παταγωδῶς, κατὰ μαρτυρίες τῶν ἰδίων ποὺ τοὺς διεξάγουν, καὶ τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» μὲ τὰ φρικτὰ καὶ προδοτικὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας κείμενα τοῦ Τορόντο (1950), τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε (2006) καὶ τοῦ Πουσάν (2013) ἐξήγειραν τὶς συνειδήσεις τῶν Ὁρθοδόξων, ὥστε δύο αὐτοκέφαλες ἐκκλησίες τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Γεωργίας νὰ ἀποχωρήσουν, ἐνωρίτερα καὶ τῶν Ἱεροσολύμων, πολλὰς δὲ ἄλλες ὅπως τῆς Σερβίας τῆς Ρωσίας, τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ἑλλάδος ἦσαν ἔτοιμες, μερικὲς μάλιστα εἶχαν ἀποφασίσει, νὰ τὸ πράξουν. Πλήθος ἀντιοικουμενιστικῶν ἐκδηλώσεων καὶ ὑπομνημάτων μὲ κορυφαῖο τὸ Ὑπόμνημα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὅρους πρότειναν τὴν ἀποχώρησή μας ἀπὸ τὸν συγκρητιστικὸ Ὄργανισμὸ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν.

Τὰ κείμενα ἐχρειάζοντο ὄντως ἐπικαιροποίηση, ἐν ὅψει τῆς νέας ζοφερῆς εἰκόνας καὶ προσαρμογὴ ἐπὶ τὸ αὐστηρότερον. Δυστυχῶς ἔγινε τὸ ἀντίθετο. Γιὰ νὰ ἀποκρυβῶν ἢ ἀποτυχία τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων καὶ οἱ ἀρνητικὲς ἐξελίξεις στὸ χῶρο τῆς Οἰκουμενικῆς Κίνησης, τὰ δύο ἀνεξάρτητα κείμενα ἐνοποιήθηκαν σὲ ἓνα, ἔγιναν προσθαφαιρέσεις παραγράφων, ποὺ ἀντὶ νὰ διαφωτίζουν, συσκοτίζουν τὴν κατάσταση, μὲ κύριο στόχο νὰ νομιμοποιηθεῖ μὲ ὑποπτες μεθοδεύσεις καὶ μὲ ὑποκλοπὴ τῶν ψήφων, κάτω ἀπὸ ἓνα ἀπαράδεκτο ἀντισυνοδικὸ μοναρχικὸ σύστημα ψηφοφορίας, ὁ ἀπὸ ὅλους ἀπορριπτόμενος Οἰκουμενισμός.

Αὐτὴν τὴν ἀκτινογραφία τοῦ συνοδικοῦ κειμένου προσπαθήσαμε νὰ παρουσιάσουμε καὶ εὐχόμεσθε ὁ Θεὸς νὰ προστατεύσει γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν Ἐκκλησία Του.

[1]. Ἀρχιμ. Ιουστίνου Ποποβιτς, (τώρα Ἁγίου) Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενισμός, Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 224.

[2]. Συνδιοργανώνουν τὴν Ἡμερίδα οἱ Ἱερὲς Μητροπόλεις Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως, Γλυφάδας, Κυθήρων, Πειραιῶς καὶ ἡ Σύναξις Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν.

[3]. Ὁ Μ. Πρωτοπρεσβύτερος Γεωργίος Τσετσησ, στὸ ἔργο του «Οἰκουμενικὸς Θρόνος καὶ Οἰκουμένη. Ἐπίσημα Πατριαρχικὰ Κείμενα (Ἐκδόσεις «Τέρτιος», Κατερίνη 1989) ἀναφερόμενος στὴν Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Ἐγκύκλιο τοῦ 1902 ἐκτιμᾷ ὅτι «στὴν ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ἀποτελεῖ τὴν πρώτη, στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα, ἐκδήλωση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑπὲρ τῆς προσεγγίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς προωθήσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος». Χρησιμοποιώντας δὲ ἔκφραση τοῦ καθηγητοῦ Γερ. Κονιδάρη καμαρώνει ὅτι εἶναι «γραμμμένη μὲ νέον πνεῦμα» (σελ. 25). Τὸ ἴδιο πράττει μὲ λιγώτερο διπλωματικὴ γλῶσσα καὶ ἡ Ευαγγελία Βαρελλα. Στὴ διδακτορικὴ τῆς διατριβῆς «Διορθόδοξοι καὶ Οἰκουμενικαὶ Σχέσεις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸν Κ΄ αἰῶνα» (Ἀνάλεκτα Βλατάδων 58, Θεσσαλονίκη 1994) ἐκτιμᾷ ὅτι τὰ κείμενα αὐτὰ τέμνουν «νέας ὁδοὺς» ποὺ καταλήγουν στὴν ἴδρυση τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» καὶ ὅτι ἐγκαταλείπονται ἢ «μισαλλοδοξία» καὶ «προκαταλήψεις αἰώνων» (σελ. 159).

[4]. Βλ. Ι. Καρμυρη, Τὰ Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τόμος 2ος, Graz - Austria 1968, σελ. 1036-1037.

[5]. Αὐτόθι, σελ. 1056 «Μετὰ πόθου ἐκζητοῦντες καὶ ἀπεκδεχόμενοι τὴν κρίσιν καὶ τὴν γνώμην καὶ τῶν λοιπῶν τῶν τε κατὰ τὴν Ἀνατολὴν ἀδελφῶν καὶ τῶν ἐν τῇ Δύσει καὶ ἀπανταχοῦ σεβασμίων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν» (Αὐτόθι)

[6]. Ἐφ. 3, 6.

[7]. Στις παραγράφους 13 και 14 του κοινού Κειμένου του Διαλόγου π.χ. γράφονται επί λέξει τὰ ἐξῆς: «Καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρὲς ἀναγνωρίζεται ὅτι αὐτὸ ποὺ ὁ Χριστὸς ἐνεπιστεύθη στὴν Ἐκκλησία Του - ὁμολογία τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, συμμετοχὴ στὰ ἴδια μυστήρια, πρὸ πάντων στὴ μοναδικὴ Ἱερωσύνη ποὺ τελεῖ τὴ μοναδικὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ, ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῶν ἐπισκόπων- δὲν δύναται νὰ θεωρηταί ὡς ἰδιοκτησία τῆς μιᾶς μόνον ἀπὸ τὶς Ἐκκλησίες μας. Στὰ πλαίσια αὐτὰ εἶναι προφανὲς ὅτι κάθε εἶδους ἀναβαπτισμὸς ἀποκλείεται. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ ἡ Ὁρθόδοξος καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζονται ἀμοιβαίως ὡς «ἀδελφὲς Ἐκκλησίες», ὑπεύθυνες ἀπὸ κοινοῦ γιὰ τὴ διατήρηση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ στὴν πιστότητα πρὸς τὸ Θεῖο Σχέδιο». Ὁλόκληρο τὸ κείμενο καὶ εὐρύτερη κριτικὴ βλ. εἰς Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζηση, Οὐνία. Ἡ καταδίκη καὶ ἡ ἀθώωση, Θεσσαλονίκη 2002.

[8]. Τίτ. 3,10.

[9]. Ι. Καρμιρη, Αὐτόθι, σελ. 489.

[10]. Βλ. ὅλη τὴ γνωμάτευση εἰς Θεοδορομία 14 (2012) 425-432.

[11]. Ὁλόκληρη τὴν ἐπιστολὴ ποὺ ἐστάλη τὸ 1969 βλ. εἰς Θεοδορομία 12 (2010) 420-423.

[12]. Ὁλόκληρο τὸ Ὑπόμνημα βλ. εἰς Θεοδορομία 10 (2008) 207-272.

[13]. Οἰκουμενισμὸς. Γένεση - Προσδοκίες - Διαψεύσεις. Πρακτικὰ Διορθοδόξου Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου. Αἴθουσα Τελετῶν Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, 20-24 Σεπτεμβρίου 2004, Ἐκδόσεις Θεοδορομία, Θεσσαλονίκη 2008, τόμ. 2ος, σελ. 1027-1028.

[14]. Ἐκυκλοφορήθη σὲ ξεχωριστὸ μικρὸ βιβλίο: Ὁμολογία Πίστεως κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, Θεσσαλονίκη 2004. Δημοσιεύεται καὶ στὴν Θεοδορομία 11 (2009) 176-202, μὲ πολλὰ ὀνόματα αὐτῶν ποὺ ὑπέγραψαν στὴν ἀρχή.

[15]. Δημοσιεύθηκαν καὶ στὴν Θεοδορομία 13 (2011) 592-640.

[16]. Καιρὸς συνεσταλμένος τὸ λοιπὸν.... Ἡ μέλλουσα Πανορθόδοξη Σύνοδος. Ζητήματα-Διλήμματα-Προοπτικές, ἐκδόσεις «Ἐν πλῶ», Ἀθήνα 2015, σελ. 487-489. Ἀναγνωρίζει πάντως, ἔστω καὶ μὲ τὸν δικό του τρόπο, ὅτι «καμία συνοδικὴ ἀπόφαση, ἀκόμα καὶ πανορθόδοξη, δὲν θὰ μπορέσει νὰ γίνεῖ ἀποδεκτὴ στὴν πράξη, ἂν δὲν ἔχει ἐκ τῶν προτέρων ἐπιτύχει τὴν ἔγκριση αὐτῶν τῶν ὑπερ-ορθόδοξων κινήματων». Γράφει λοιπὸν μὲ πολλὴ ἀγάπη: «Ὅσον ἀφορᾷ δὲ στὸ πρόβλημα τοῦ φονταμενταλισμοῦ, πρέπει νὰ γίνεῖ κατανοητὸ ὅτι συνδέεται ἄμεσα μὲ τὰ ζητήματα ποὺ ἐξετάσαμε σ' αὐτὸ τὸ συνέδριο. Πράγματι, ὅσο πολλαπλασιάζονται χρόνος μὲ τὸν χρόνο οἱ προσυνοδικὲς συναντήσεις, ὅσο ἐμεῖς συναζόμεστε προσπαθώντας νὰ κατανοήσουμε καὶ νὰ συζητήσουμε τὰ διακυβεύματα τῆς μέλλουσας Συνόδου τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, τὸ ὀρθόδοξο φονταμενταλιστικὸ καὶ ἀντι-οικουμενικὸ στρατόπεδο ἐνισχύεται μέρα μὲ τὴ μέρα καὶ ἐντείνει τὸν ἀγῶνα του γιὰ νὰ «θέσει τέρμα», καθὼς λέει, «στὴν προδοσίᾳ τῆς ὀρθοδοξίας καὶ στὴν οἰκουμενιστικὴ τῆς παρεκτροπὴ» Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸ ἐπ' αὐτοῦ τὸ παράδειγμα τῆς πρόσφατης «Ὁμολογίας πίστεως», ἐνὸς ἑλληνικοῦ μανιφέστου καὶ κινήματος ἀντι-οικουμενικοῦ ἐξτρεμισμού, ποὺ στοχεύει στὴν ἀκύρωση τοῦ διαλόγου τῆς ὀρθοδοξίας μὲ τὶς ἄλλες χριστιανικὲς παραδόσεις. Ἐκκινώντας ἀπὸ μιὰ μικρὴ ὀμάδα ζηλωτῶν, ἡ «Ὁμολογία πίστεως» ἀναπτύχθηκε στὴ συνέχεια σὲ τέτοιο βαθμὸ (καθὼς οἱ ἀρμόδιες ἐκκλησιαστικὲς ἀρχὲς δὲν ἀντέδρασαν), ὥστε νὰ ἀπαιτεῖ νὰ ἀσκεῖ ἕνα εἶδος veto σὲ κάθε ἀπόφαση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ποὺ σχετίζεται μὲ τὸν οἰκουμενικὸ διάλογο. Ἔστω κι ἂν λίγοι ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸ ἔχουν ὑπογράψει μέχρι σήμερα, αὐτὸ τὸ ἀντι-οικουμενικὸ κείμενο τείνει νὰ ἔχει μιὰ ἰδιαίτερη ἀπήχηση στὰ μοναστικὰ περιβάλλοντα, ἰδιαίτερα τὰ ἀθωνικά, ὅπως καὶ σ' αὐτὰ τῶν φονταμενταλιστῶν, ἐνῶ συνεχίζεται σ' ὀλόκληρο τὸν κόσμον ἡ συλλογὴ ὑπογραφῶν ὑπὲρ αὐτῆς τῆς «Ὁμολογίας πίστεως». Αὐτὸ στὸ ὁποῖο μᾶς καλοῦν οἱ φονταμενταλιστικὲς ὀμάδες ποὺ δροῦν λίγο-πολὺ παντοῦ στὸν ὀρθόδοξο κόσμον σήμερα, δὲν εἶναι μόνον ἡ ἐχθρότητα ἀπέναντι σὲ κάθε προσέγγιση τῶν ἄλλων χριστιανῶν· εἶναι συνάμα καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀνυπακοή, ἡ διακοπὴ τῶν κανονικῶν μας δεσμῶν μὲ τοὺς οἰκείους ἐπισκόπους, καθὼς οἱ ἐπίσκοποι ἢ οἱ ἐκκλησιαστικὲς ἀρχὲς βρῖσκονται, σύμφωνα μὲ τοὺς φονταμενταλιστὲς, «μέσα στὴν αἵρεση καὶ τὴν ἀποστασία»!

Ὑπὸ τὶς παρούσες πριστάσεις εἶναι ξεκάθαρο, κατὰ τὴ γνώμη μας, ὅτι καμία συνοδικὴ ἀπόφαση, ἀκόμα καὶ πανορθόδοξη, ὅποιο κι ἂν εἶναι τὸ θέμα τῆς (τὸ κοινὸ ἡμερολόγιο καὶ ὁ κοινὸς ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα, ἡ νηστεία, ἡ ἀναγνώριση τοῦ βαπτίσματος τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ λεγόμενη «διασπορά» κ.λπ.) δὲν θὰ μπορέσει νὰ γίνεῖ ἀποδεκτὴ στὴν πράξη, ἂν δὲν ἔχει ἐκ τῶν προτέρων ἐπιτύχει τὴν ἔγκριση αὐτῶν τῶν ὑπερ-ὀρθόδοξων κινήματων καὶ τῶν συμμάχων τους ἐντὸς τῶν μοναστικῶν κύκλων, ὅσο, μὲ ἄλλα λόγια, τὰ κινήματα αὐτὰ θὰ συνεχίζονται νὰ ἐξασκοῦν ἕνα εἶδος

πνευματικής και ἐκκλησιαστικής ἐπιτροπείας στους ἀνά τὸν κόσμον ὀρθοδόξους, ἓνα εἶδος παγκόσμιας δικαιοδοσίας ὑπεράνω τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς κανονικῆς τους δικαιοδοσίας. Εἶναι καιρὸς πιά, γιὰ τοὺς ὑπεύθυνους ἐκκλησιαστικοὺς ἡγέτες καὶ γιὰ ὄλους ἡμᾶς, νὰ τελειώσουμε μ' αὐτὴ τὴν καρικατούρα τῆς δῆθεν πιστότητας στὴν Παράδοση, μ' αὐτοὺς τοὺς ὀρθοδόξους «ἀγιατολάχ», ποὺ θεωροῦν πὼς ἔχουν τὴν εὐθύνη τῆς ἀνά τὸν κόσμον ὀρθοδοξίας καὶ ποὺ, ἐνῶ καταγγέλουν τὸν Πάπα τῆς Ρώμης γιὰ τὴν ἀξίωση τοῦ παγκοσμίου πρωτείου καὶ τὴ διεκδίκηση παγκόσμιας δικαιοδοσίας, κάνουν μὲ τὴ σειρά τους ἀκριβῶς ὅ,τι κατηγοροῦν, ὄχι βέβαια ὡς ἄτομα, ἀλλὰ ὡς σύναξη τῶν πεφωτισμένων καὶ θεουμένων γερόντων καὶ πνευματικῶν πατέρων».

[17]. Ἐκδοση Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Ἅγιον Ὅρος 2014.

[18]. Βλ. τὸ κείμενο τῆς «Νέας Ὁμολογίας Πίστewς κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ» εἰς Θεοδρομία 17 (2015) 73-83.

[19]. Β'. Ἡ Νέα Ἐκκλησιολογία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καὶ Ἐπίκαιρα Ὁμολογιακὰ Κείμενα, Ἐκδόσεις «Σύναξη Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν», Ἰανουάριος 2015. Βλ. καὶ Θεοδρομία 16 (2014) 557-570.

[20]. Δήλωση Ὁρθοδόξων στὴ Λωζάνη, 1927, βλ. Β. Σταυριδου, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως Πατριαρχικὸν Ἴδρυμα Πατερικῶν Μελετῶν, Ἀνάλεκτα Βλατάδων 47, Θεσσαλονίκη 1984, σελ. 348.

[21]. Αὐτόθι, σελ. 349.

[22]. Αὐτόθι, σελ. 352.

[23]. Αὐτόθι, σελ. 356.

[24]. Αὐτόθι, σελ. 363.

[25]. Αὐτόθι, σελ. 364.

[26]. Γεωργίου Τσετση, Μεγάλου Πρωτοπρεσβυτέρου Οἰκουμενικὰ Ἀνάλεκτα. Συμβολὴ στὴν ἱστορία τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, Ἐκδόσεις «Τέρτιος», Κατερίνη 1987, σελ. 162.

[27]. Βλ. ὑποσημ. 10. Τὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν «Δήλωση» τοῦ Τορόντο βλ. εἰς Β. Σταυριδου, Αὐτόθι, σελ. 121-122 καὶ εἰς Γεωργίου Τσετση, Οἰκουμενικὰ Ἀνάλεκτα, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 20-21.

[28]. Βλ. Πηδάλιον τῆς νοητῆς νηὸς τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησίας. Ἀγαπίου Ἱερομονάχου καὶ Νικοδημοῦ μοναχοῦ, Ἐκδ. οἶκος «Ἀστήρ», Ἀθήναι 1990, σελ. 304.

[29]. Πηδάλιον, Αὐτόθι, σελ. 50-51.

[30]. Α' Τιμ. 1, 6-7: «Ἐξετράπησαν εἰς ματαιολογίαν, θέλοντες εἶναι νομοδιδάσκαλοι, μὴ νοοῦντες μήτε ἂ λέγουσι μήτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται».

[31]. Περὶ τοῦ κειμένου τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε, βλ. Φιλορθόδοξος Ἐνωσις «Κοσμος Φλαμιατος», «Ἐνα ἐπαίσχυντο καὶ προδοτικὸ γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία κείμενο», Θεοδρομία 10, (2008) 130-140. Ἐπίσης, τῆς αὐτῆς, «Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καμαρώνει γιὰ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», Θεοδρομία 10 (2008) 141-153. Τὶς φρικτὲς πλάνες τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε ἐπεσήμανε καὶ ἡ Συναξίς Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν σὲ κείμενό της μὲ τίτλο «Ὅτι ἐσμὲν τῶν Πατέρων σοφώτεροι». Ἀναίρεση τῆς ἐπιχειρηματολογίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μὲ ἀφορμὴ τὴν ὁμιλία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὴ Μεγίστη Λαύρα», Θεοδρομία 13 (2011) 595-640. Ὑπάρχει ἐδῶ ἰδιαίτερο κεφάλαιο μὲ τίτλο: «Τὸ κείμενο τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε, 2006, ὡς κατάργηση τῆς ἐκκλησιολογίας τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστewς», σελ. 628-634. Περιελήφθη καὶ στὴν μνημονευθεῖσα ἑκτακτὴ ἑκδοση τῆς Συνάξεως Ὁρθοδόξων Ρωμηῶν "Φώτης Κόντογλου" μὲ τίτλο «Ἀφιέρωμα στὴν ἀναίρεση τῆς ἐπιχειρηματολογίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», Τρίκαλα 2011.

[32]. Ὁλόκληρο τὸ Ὑπόμνημα τῶν πέντε μητροπολιτῶν βλ. εἰς Θεοδρομία 16 (2014) 69-94.

[33]. Μαξιμου Ὁμολογητοῦ, Περὶ τῶν πραχθέντων ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἐξορία, ἦτοι ἐν Βιζύῃ, 12, PG 90, 148A: «...Ἐκεῖνας οἶδεν ἁγίας καὶ ἐγκρίτους συνόδους ὁ εὐσεβῆς τῆς Ἐκκλησίας κανὼν, ὅς ὀρθότης δογμάτων ἔκρινεν».

[34]. Πηδάλιον, Αὐτόθι, σελ. 50-51.

html: http://katanixis.blogspot.gr/2016/03/blog-post_13.html#more

pdf: http://www.imdleo.gr/diaf/2016/3-mar-zisis_ypomn